Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07

sau scrieți-ne pe adresa

S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

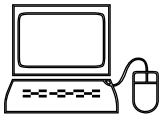

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (fr.): La magie d'aimer

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
VALERY, CLAIRE
În ritmul inimilor / Claire Valery
Traducător: Cornel Romoșan
București: Alcris, 2006.
ISBN 10 973-646-457-1
13 978-973-646-457-7
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA "

CLAIRE VALERY

În ritmul inimilor

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția „EL și EA“ au mai apărut:

Întâlnire neașteptată *nr. 362*

Linda se apropie de Charlotte, cu tava în mână.

– Noul patron este acolo, în fundul sălii, cu logodnica lui! șopti ea, emoționată. Dacă ai vedea cât e de frumos! Este irezistibil! Ai noroc, s-a așezat la una din mesele tale. Sceptică, Charlotte se întoarse și șocul pe care-l resimți îi tăie răsuflarea. Noul patron nu era altul decât Harris Jordan, bărbatul cu care fusese cât pe ce să se căsătorească, prima ei dragoste! Speriată, fata blestemă soarta care i-l scosese din nou în cale pe Harris. Așadar, va trebui să lucreze sub ordinele fostului ei logodnic. Cum va reacționa el când o va vedea? Și mai ales, ce va trebui ea să facă? Pentru că logodnica lui vedea cu ochi buni prezența Charlottei la Calul negru...

Discul de aur *nr. 444*

Cine dintre ei doi are dreptate? Kate, cu entuziasmul ei și cu siguranța celor douăzeci și opt de ani ai ei, sau Jerome, bărbatul trecut prin viață, cu privirea întoarsă mereu spre trecut? Ea lucrează într-o casă de discuri, preocupată de descoperirea unor noi talente. El cântă din plăcere, seara, într-un cabaret din Paris. Muzica e punctul lor comun și totuși, chiar înainte de a se cunoaște, totul le stă împotrivă.

Mireasa fugară *nr. 611*

Invitații se îngesuie la intrarea în biserică. În fața altarului, în rochie de mireasă, stă Carla, iar alături de ea, bărbatul ales de familie să-i fie soț. Un bărbat pe care-l cunoaște dintotdeauna, dar pe care nu l-a iubit niciodată. Este oare prea târziu pentru a se împotrivi acestei căsători? Așa se pare. Dar… Iată că destinul, sub chipul unui bărbat frumos cu ochii albaștri, hotărăște altfel. Frank își face apariția în biserică și îi întinde fetei o mână salvatoare. Iar Carla primește acest ajutor fără ezitare, riscând totul. Pentru că, refuzând să se căsătorească, fata sfidează două clanuri mafiote, care știu să-și facă singuri dreptate…

Capitolul 1

Jessaminei nu-i venea să-și creadă ochilor. La câțiva pași de ea, stătea Marc Power, faimosul cineast al cărui ultim film primise trofeul Palme d'Or la festivalul de la Cannes.

Așezat la o masă de pe terasa Mount Soche din Blantyre, destins, perfect nemișcat, el nu acorda nici o atenție permanentului du-te-vino al turiștilor, nici valului nesfârșit de mașini.

Zvelt, cu părul blond, Marc Power se distingea din mulțime prin înfățișarea lui aristocratică. Totul în alura lui reflecta o personalitate evidentă, cât și o mare forță fizică. De altfel, această impresie Jessamine și-o făcuse văzându-i fotografia din ziar, ocazie cu care remarcase de

asemenea ciudatul contrast între gura lui senzuală și austeritatea expresiei.

Acum, când îl vedea în carne și oase, înțelegea ce bărbat excepțional trebuia să fie acest Marc Power. În ochii unora, părea chiar un geniu. Dotat cu un simț artistic de netăgăduit, avea o dublă carieră de cineast și de scriitor, și cărțile lui, la fel ca filmele, se bucurau de succes pretutindeni.

În clipa aceea, regizorul părea cufundat în gânduri, astfel încât tânăra femeie, așezată la o masă vecină, putea să-l privească pe îndelete. Era într-adevăr seducător… Numai un englez putea să aibă o asemenea dezinvoltură firească, acel comportament flegmatic, tipic britanic. Toată persoana lui emana liniștea unui om conștient de valoarea proprie.

„Nu-mi place", își spuse deodată Jessamine, care fu imediat uimită de aversiunea asta neîntemeiată. Ce se-ntâmpla cu ea? Totuși, de obicei nu era insensibilă la farmecul bărbaților… Atunci, de ce această răbufnire de antipatie pentru omul acesta pe care nici nu-l cunoștea?

Pe de altă parte, cineastul ar fi putut s-o ajute. Dimineață, la aeroport, nu putuse să închirieze o mașină așa cum își propusese de la bun început, din cauza

reglementărilor de circulație din Malawi, care puneau niște condiții clare de vârstă. Jessamine, care se lăuda că nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării, omisese totuși acest detaliu.

Dar cum ar fi putut să se gândească la tot? Evenimentele se precipitaseră atât, cel puțin în ultimul timp! Și acum, era aici, într-o țară necunoscută, gata să cunoască o mare dragoste… Și nu cu primul venit! Matthiew Yates, nu numai că era bărbatul cel mai seducător pe care-l cunoscuse vreodată, ci în plus, mai avea și un talent extraordinar de actor. În rest, Marc Power nu se înșelase atunci când îl angajase pentru turnarea următorului său film, o vastă frescă a vieții africane care se desfășura în Malawi.

La amintirea întâlnirii cu actorul, Jessamine schiță un zâmbet visător. Și când te gândești că abia trecuse o lună… În momentul acela, Jessamine era în trecere prin Johannesburg pentru o serată dată de impresarul lui. Tânăra femeie se afla și ea acolo datorită prietenei sale Leigh Knight, care o invitase. De cum îl văzuse, fusese cucerită de farmecul lui, dar refuzase să-i cedeze avansurilor. Departe de a se fi simțit descurajat, acesta îi mai făcuse curte timp de două săptămâni. Două săptămâni minunate, în decursul cărora se

văzuseră în fiecare zi… Și când el trebuise să plece în Malawi, îi ceruse să-l însoțească.

– Nu putem să ne despărțim așa, îi declarase.

Jessamine era de acord cu părerea lui. Astfel încât, se hotărâse să-și cumpere un bilet de avion din propriile economii și să-l întâlnescă acolo.

Ca să profite din plin de sejurul ei, demisionase din postul de secretară, pe care-l avea. Referințele i-ar fi permis să găsească fără probleme o slujbă la întoarcere; în plus, dacă aventura cu Matthiew avea să se termine cu bine, de bună seamă că avea să meargă cu el în Anglia după terminarea turnării filmului.

În orice caz, era deschisă schimbării. Locul de muncă pe care-l ocupa de doi ani îi devenise insuportabil, și interesul pe care i-l arăta patronul nu făcea decât ca lucrurile să fie și mai dificile. Ceea ce-i trebuia înainte de orice, era o relație stabilă care să se termine cu o căsătorie. De mult timp aștepta clipa asta… Evident, purtarea mamei sale îi influența mult convingerile. Și acum, nimeni și nimic nu putea s-o deturneze de la obiectivul pe care și-l stabilise: va fi o soție și o mamă iubitoare.

– Ce idee! îi repeta Leigh, cu nepăsare.

– Nu trebuie să fac ca mama, îi răspundea sobru tânăra femeie, de fiecare dată.

Atunci, cu tact, Leigh schimba subiectul. Ea era singura căreia Jessamine îi dezvăluise motivele încăpățânării ei și până acum, nu putuse să se plângă de indiscreția prietenei sale. Cu toate astea, puțin înainte de plecare, Jessamine o bănuise că-i spusese totul lui Matthiew, fără îndoială din gelozie.

Totuși, purtarea actorului față de ea nu se schimbase, după părerea Jessaminei. Sentimentul că el era bărbatul la care visase dintotdeauna se întărise.

La gândul acesta, tânăra femeie zâmbi. Găsise în sfârșit bărbatul ideal! Ce bine făcuse că avusese răbdare să aștepte… Tinerii de vârsta ei păreau insipizi și, întotdeauna, le respinsese cererile în căsătorie. Intuiția îi șoptea că cel cu care se va mărita va fi altfel: va ști s-o elibereze de nesiguranță și de spaimă.

Matthiew Yates… În curând, vor fi împreună. Cu condiția, bineînțeles, să reușească să ajungă la Zomba, locul unde trebuia să se întâlnească toată echipa!

Dar ce căuta Marc Power la Blantyre? Jessamine îl privea în continuare. Inexplicabil, doar prezența lui o făcea să se simtă stingherită, ca și cum ar fi fost vorba despre o amenințare mută.

Tânăra femeie puse imediat această reacție pe seama oboselii călătoriei și încercă să se liniștească. Trebuia cu orice preț să-și ascundă sentimentele, pentru că poate o conducea cu mașina lui la Zomba…

Când cineastul se ridică, Jessamine își scoase ochelarii de soare, încercând să adopte o expresie facială amabilă. Trebuia neapărat să-l abordeze…

– Domnul Power?

Bărbatul se opri în fața ei. După aerul lui distant, tânăra femeie înțelese că îl deranja.

– Da?

– Mă cheamă Jessamine Gillray. Credeam că m-ați putea ajuta, spuse pe un ton amabil.

Regizorul făcu o mutră sceptică.

– M-ar surprinde. Distribuția a fost stabilită încă de acum o lună, replică el pe un ton lipsit de bunăvoință.

– Dar nu sunt actriță! exclamă Jessamine.

– Și nu ai de gând să devii?

– Nu! răspunse, hotărâtă… Nici măcar nu vreau un autograf!

Ironia acestei remarce nu-l deranjă pe Marc Power, care rămase imperturbabil.

– Atunci, fără îndoială ești jurnalistă, nu?

– Nicidecum. Puteți să mă ascultați câteva clipe, domnule Power? De ce nu vă așezați puțin?

– Pentru că e mai greu să scapi de cineva indezirabil când ești țintuit pe un scaun, răspunse interlocutorul, cât se poate de serios.

– Dar ce-ți închipui dumneata? întrebă Jessamine pe un ton sarcastic. Aș vrea doar să ajung la Zomba, și mă întrebam dacă mă poți duce acolo.

La auzul acestor cuvinte, pe chipul lui Marc Power se întipări uimirea.

– Aha!… Pot să te întreb ce ai de gând să faci acolo? o întrebă, acuzator.

– De bună seamă, ești foarte neîncrezător! Mă întâlnesc cu un prieten, atâta tot.

– Înțeleg. Pot să știu și eu cine este acest… prieten?

Cuprinsă de o bruscă neliniște, tânăra femeie șovăi. Pe urmă, înțelegând că mai devreme sau mai târziu tot avea să afle, declară calm:

– Este vorba de Matthiew Yates. Vin de la Johannesburg și…

– Doamne, încă o admiratoare! i-o tăie cineastul, vizibil exasperat. Ascultă, înțeleg că-l găsești pe Matthiew seducător, dar lasă-l în pace să lucreze liniștit!

– Nu sunt o simplă admiratoare, domnule Power. Dacă ai fi avut politețea să mă lași să termin, ai fi aflat că Matthiew însuși mi-a cerut să vin. Are nevoie de mine.

– Crezi că e sincer?

Umbra de ironie nu-i scăpă tinerei femei, care răspunse imediat:

– Cu ce drept îmi pui întrebarea asta?

– Matthiew Yates joacă în filmul pe care-l fac eu și nu vreau să fie deranjat în timpul filmărilor.

– Nu crezi că e suficient de matur ca să aibă grijă de el?

– Fără îndoială, dar ca pe cei mai mulți dintre actori, sensibilitatea îl face să fie fragil. Are atât de puțină încredere în sine, încât orice contrazicere ar putea să-i influențeze calitatea prestației.

– Ceea ce spui nu seamănă deloc cu bărbatul pe care-l cunosc. Și, în definitiv, de ce l-ar deranja prezența mea?

– Pur și simplu pentru că nu cunoști rigorile meseriei. De asta cred că ar trebui să știu mai mult despre relația voastră, înainte de a ajunge la platoul de filmare.

Tânăra femeie păli. Tonul batjocoritor pe care-l folosise Marc Power era plin de subînțelesuri…

– Nu cred că poți să înțelegi, declară ea ridicându-și bărbia cu mândrie, dar să știi că îl iubesc pe Matthiew.

Marc întâmpină această declarație cu o mutră disprețuitoare.

– Ei bine, nu se poate spune că ești prea discretă! Și dacă acolo sunt ziariști?

Jessamine se întoarse către masa vecină. Două canadiene și un suedez stăteau de vorbă fără să le acorde nici o atenție.

– Parcă ți-ar fi teamă de presă! remarcă, ironic, tânăra femeie. Dar succesul se plătește, mai ales când îl datorezi marelui public.

– Bineînțeles, nu-ți pasă de răul pe care-l poate face asta?

Surprinsă, Jessamine se întrebă ce însemnau cuvintele cineastului. Cui putea să dăuneze relația ei cu Matthiew? Sigur, acesta din urmă evitase publicitatea în decursul sejurului său la Johannesburg.

Dar nu era nimic de ascuns; dragostea lor era pur și simplu…

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi… Îți cer doar să mă duci la Zomba. Doar nu-i un secret de stat!

– Bine, sunt de acord. În definitiv… știi ce faci.

– Mulțumesc. De altfel, sunt gata să plătesc.

La aceste cuvinte, Marc Power o învălui pe tânăra femeie cu o privire insistentă. Cu silueta ei subțire, gura

senzuală și ochii albaștri ca cerul, tânăra femeie oferea un tablou din care el nu pierdea nici un detaliu…

– Făceam aluzie la o plată financiară, continuă ea pe un ton glacial. Știu că benzina e scumpă.

– N-are rost. Promite-mi doar că n-o să-i deranjezi pe oamenii din echipa mea. Am investit mult în filmul ăsta și turnările trebuie să se încheie înainte de începerea sezonului ploios.

– E vorba despre liniștea echipei, sau mai mult a dumitale? întrebă ea, cu ironie.

– Ei bine, să zicem că m-aș lăsa cu bunăvoință deranjat de tine, dacă în felul ăsta Yates ar evita să se facă de râs…

– Uiți însă că Matthiew mă iubește!

– Într-adevăr, și mă întreb cum poate să aibă vreun sentiment pentru o femeie ca tine…

Insultată, Jessamine sări în sus. Foarte sigur pe el, regizorul o atinsese în punctul cel mai sensibil…

– Dar nu știi nimic despre mine! exclamă femeia, cu ciudă. Cum îți permiți să mă judeci?

– Știu deja destule: faptele tale te descriu suficient de bine.

– Și dacă nu-l apreciezi pe Matthiew, de ce îl accepți să joace în filmele tale?

– E un actor bun. În rest, mi-e milă de el.

Această remarcă nepoliticoasă la adresa celui pe care-l iubea nu-i plăcu deloc tinerei femei. Făcând un efort să se stăpânească, luă o expresie cât se poate de detașată înainte de a declara:

– Îmi pare rău, domnule Power, însă cinismul dumitale nu te onorează.

– Cinism nu este cuvântul cel mai potrivit. Dar e drept că nu capăt prea ușor încredere în cineva.

– Și mai ales în mine, nu-i așa?

– În tine, nu mai mult decât în alte femei, cu atât mai puțin dacă sunt frumoase și inteligente. Sunt prea nesățioase, și gata să facă orice ca să-și atingă scopul. În ultimii ani, am avut de multe ori ocazia să-mi dau seama.

– Ambiția este deci un defect pentru o femeie? În orice caz, nefiind actriță, n-am nevoie de favoruri.

– Totuși, ducându-te la Zomba, mi se pare că sunt de folos ambițiilor tale, sublinie bărbatul, cu ironie.

Jessamine simți că avea întrucâtva dreptate. Totuși, refuză să-și piardă cumpătul.

– Îl iubesc pe Matthiew, se mulțumi să repete, cu jumătate de gură.

Cel puțin, așa credea ea.

Pentru că dacă venise în Malawi, o făcuse tocmai ca să fie sigură; îl cunoștea atât de puțin pe Matthiew… Dar nici nu se punea problema să-l lase pe Marc Power să-i sesizeze incertitudinile, pentru că și-ar fi bătut joc de ezitările ei!

Totuși, cineastul îi ghicise gândurile, pentru că spuse, pe un ton batjocoritor:

– Ah, sunt sigur că vei reuși să-ți dai seama singură, și să-l convingi și pe Matthiew de asta… Nimic nu-i mai seducător și mai periculos decât iluziile!

După câteva clipe de tăcere, el continuă:

– Plec la ora cinci, domnișoară Gillray. Așteaptă-mă în holul hotelului, cu bagajele.

– O să fiu acolo, negreșit, îl asigură ea. Și, mulțumesc.

– Poate o să-ți pară rău.

Cu acest răspuns enigmatic, cineastul se îndepărtă cu pași mari.

După ce dispăru, Jessamine oftă ușurată. „Îl disprețuiesc", își mai spuse o dată, tulburată de violența emoțiilor care se înfruntau în ea. Niciodată nu crezuse că ar fi putut să facă o impresie atât de proastă…

Un lucru era clar: Marc Power credea că doar averea și celebritatea lui Matthiew o atrăgeau. Fără îndoială,

pentru că nu putea crede în sinceritatea sentimentelor lor… Totuși, altfel ar fi gândit dacă ar fi știut că nutrea gânduri de măritiș? Probabil că nu. Jessamine citea rareori rubrica mondenă a ziarelor, dar era încredințată că cineastul nu se însurase cu nici una dintre numeroasele lui „prietene".

Își amintea mai multe dintre legăturile lui. Mai întâi, acea prințesă europeană fără un sfanț, apoi, timp de doi ani, o actriță americană cu numele de Iris Jensen. Și dacă-și aducea bine aminte, mai fusese și o actriță engleză de o frumusețe tulburătoare…

Deci, nu putea s-o disprețuiască în numele unei morale pe care el însuși n-o respecta. Nu, dacă o respingea, era doar din cauză că refuza să creadă în sinceritatea sentimentelor ei pentru Matthiew.

În fond, nu putea să nu-i dea dreptate. Dacă se gândea bine, determinarea ei de a se mărita cu artistul putea să pară puțin suspectă… Cele mai multe dintre tinerele de vârsta ei nu dădeau prioritate vieții profesionale, cel puțin câțiva ani, ca să-și facă un rost în viață?

Jessamine era altfel: dintotdeauna, vrusese să se mărite și nu putea să întâlnească vreun bărbat fără să-l vadă ca pe un candidat potențial.

Vai! Cine ar putea să înțeleagă? Mariajul ar fi fost pentru ea un element de siguranță, care ar fi făcut-o să nu semene cu mama ei… De la ea, moștenise o senzualitate exacerbată, care se manifesta prin gustul pentru materiale mătăsoase, parfumuri exotice și plăcerea de a trăi intens. Or, Jessamine nu vroia să aibă viața dezmățată a mamei sale. De asta trebuia să se mărite; pentru ea, era singurul mijloc de a împăca natura ei pasională și nevoia de legitimitate.

Totuși, nu vroia să se mărite fără dragoste. Ar fi fost mult mai bine decât o simplă alianță din interes, astfel încât spera din toată inima ca atracția ei pentru Matthiew să se dovedească a fi durabilă. Dacă așa ar fi stat lucrurile, își lua angajamentul să devină o soție ireproșabilă, în schimbul protecției pe care i-o oferea el.

Bineînțeles, era conștientă de fragilitatea unui cuplu în lumea cinematografiei, dar Matthiew nu semăna cu ceilalți actori. În plus, la treizeci și trei de ani, înregistra succes după succes de câțiva ani deja. Avusese timp pentru a se obișnui cu succesul și să-și găsească un oarecare echilibru.

Jessamine oftă. Numai dacă totul s-ar fi întâmplat așa cum își dorea… Cât de neînsemnate i s-ar fi părut atunci vorbele pline de sarcasm ale lui Marc!

Cel puțin, așa spera… La drept vorbind, doar gândul că trebuia să-i suporte prezența și comentariile critice pe drumul până la Zomba, o făcea să se simtă teribil de stânjenită.

De fapt, fără să poată spune de ce, Jessamine simțea neclar că cineastul reprezenta un real pericol…

Capitolul 2

Ce ușor puteai fi cucerit de atracția aproape magică a Malawi-ului, își spuse Jessamine contemplând câmpia largă de la poalele muntelui care ajungea până la colinele vălurite. Muntele Mlanje se profila în zare, aureolat de ultimele raze ale soarelui ce se pregătea să apună.

Cu toate că aprecia Blantyre, al cărui nume însemna locul nașterii doctorului Livingstone, tânăra femeie găsea orașul acesta înăbușitor. Din fericire, pe înălțimile care-l înconjurau, aerul era mai proaspăt. De altfel, prin unele lucruri, peisajul de aici aducea aminte de unele locuri din Scoția.

Poate asta îl atrăsese aici pe doctorul Livingstone… Dar în fond, lucrul acesta n-avea nici o importanță

pentru el; dragostea lui pentru Africa, înțelegerea lui față de oamenii de aici, erau de-ajuns ca să-i explice atașamentul față de acest continent…

Reveria tinerei femei fu întreruptă de zgomotul unor pași. Ea se întoarse, și zâmbi văzându-l pe Matthiew apropiindu-se. Actorul se opri la câțiva pași și o privi admirativ.

În lumina aceasta de sfârșit a după-amiezii, tânăra femeie era radioasă. Un costum safari de in alb îi scotea în relief bronzul și-i sublinia rotunjimile feminine. De sub pălăria de pai, scăpau câteva bucle blonde care-i dădeau un aspect romantic. Cu ochii albaștri și buzele cărnoase, oferea un amestec de candoare și de senzualitate cât se poate de fermecător.

– Cât ești de frumoasă! spuse actorul, apropiindu-se.

– Și tu arăți foarte bine! replică Jessamine cu dezinvoltură.

– Te rog, nu râde de mine. Spune-mi mai bine la ce te gândești.

Matthiew o întreba din priviri, vizibil neliniștit. De când ajunsese aici, Jessamine îi remarcase nevoia permanentă de a fi liniștit de cineva. Nu era vorba de egocentrismul care se întâlnea de multe ori în cazul actorilor, ci îi lipsea încrederea în sine.

– Ești absolut magnific, îl asigură. Ești frumos, inteligent, și unul dintre cei mai talentați actori.

– Și mă iubești? întrebă însoțitorul, cuprinzând-o tandru în brațe.

Jessamine avu un moment de ezitare, pe urmă se hotărî să fie sinceră.

– Poate că da…

– Dar de ce nu poți să-mi dai un răspuns clar și sincer?

– Nu m-am mai îndrăgostit niciodată până să te întâlnesc pe tine…

– Totuși, ai douăzeci și unu de ani! Cât trebuie să mai aștept, Jessamine?

Și, ca să-i înfrângă reticența, o sărută. Femeia se lăsă cucerită de îmbrățișare, dar nu răspunse sărutului decât pe jumătate. Se gândea la ceea ce abia se întâmplase.

De ce nu reușea să vadă clar ce era în mintea ei? Matthiew era un bărbat fermecător, și era vizibil atras de ea. Cu toate astea, în decursul ultimelor săptămâni, fusese nevoită să-și schimbe impresia pe care și-o făcuse despre el, pentru că nu era conformă cu realitatea. De exemplu, se arăta exagerat de sensibil la orice formă de publicitate, ca și cum i-ar fi fost rușine să apară în compania ei. Astfel, nu o lăsa să apară în locurile unde

se filma, și chiar nu vroia să o vadă alăturându-se grupurilor care se formau seara, la hotel. Și, în timpul vizitelor oficialităților sau ale presei, Matthiew nu-i acorda nici un pic de atenție.

Totuși, Jessamine îi înțelegea purtarea. Fusese ținta ziariștilor vreme de atâția ani… Atunci, nu era nimic mai firesc decât să-și dorească un pic de discreție. Bineînțeles, totul va fi altfel după ce se vor căsători.

La gândul acesta, pe tânăra femeie o cuprinse îndoiala. Până acum, el nu deschisese niciodată discuția pe tema asta. Poate spera să-și atingă scopul fără să treacă prin faza asta, cine știe? Însă dacă o iubea, va răspunde cât de curând dorințelor ei…

Deodată, glasul lui Matthiew o trezi din gândurile sale.

– Pot să vin la tine, astă-seară? îi șopti la ureche.

În momentul acela, se auzi un zgomot de glasuri venind de pe terasa de deasupra. Surprins, Matthiew o îndepărtă pe Jessamine. Aceasta se simți imediat iritată, senzație care crescu în clipa în care recunoscu perechea care venea spre ei.

Era vorba despre Marc Power și secretara lui, Glenda Summerley. Jessamine făcuse cunoștință cu ea imediat după ce venise la hotel, trecuseră mai bine de două săptămâni de atunci.

– Glenda, ți-o prezint pe Jessamine Gillray, o… să zicem, o prietenă a lui Matthiew…

Șovăiala regizorului nu scăpă neobservată de cele două femei.

– Adevărat? spuse Glenda examinând-o pe Jessamine cu un amestec de amuzament și dispreț.

Pe urmă, schimbă cu Marc o privire plină de subînțelesuri.

Cu toate astea, atunci când Jessamine făcuse drumul de la Blantyre până la locul de filmare, regizorul se dovedise un companion agreabil. Sigur, nu dăduse dovadă de prea multă deschidere față de ea. În orice caz, renunțase s-o supună interogatoriului obișnuit, așa cum o făcuse în cursul primei întâlniri. Se mulțumise să abordeze subiecte convenționale, ca și cum ar fi stat de vorbă cu orice necunoscut. Jessamine ajunsese chiar să se întrebe dacă omul ăsta era în stare de o înflăcărare pasională…

În fond, discuția se desfășurase în jurul locației Malawi pe care regizorul părea s-o cunoască la perfecție. În felul acesta, tânăra femeie aflase că avea o casă pe malul marelui lac și că acolo petrecea două sau trei luni în fiecare an.

Revelația asta îi fusese confirmată de Auberon Siwale, faimosul actor tanzanian, cu care făcuse cunoștință la puțin timp după sosirea ei.

– Marc face parte din categoria puținilor oameni care au Africa în sânge. Oriunde s-ar afla, se întoarce totdeauna în Malawi. Firește, are o casă la Londra, cât și o proprietate în Hampshire, însă ține mai mult la casa lui de pe malul lacului. Altfel, cum ar fi putut să scrie Continentul dezlănțuit? Trebuie să iubești Africa pentru ca să poți pătrunde în sufletul oamenilor de aici.

Jessamine își reconsiderase atunci părerea despre regizor. Își dădea seama că, la urma-urmei, Marc Power nu era un temperament atât de rece cum lăsa să pară. Să iubești Africa, înseamna să iubești contrastul dintre umbră și lumină, tradiție și modern, jocul și revoluția pe care le descrisese în Continentul dezlănțuit. La lectura cărții, Jessamine înțelesese că, la fel ca ea, autorul avea o legătură trainică cu locul acesta, că-i simțea magia în adâncul sufletului. De altfel, viziunea pe care o prezentase se dovedise atât de completă și de justă, încât lucrarea fusese primită cu entuziasm în multe țări africane. Fără nici o îndoială, filmul va fi primit cu același interes de toată lumea…

Glasul Glendei o trezi brusc pe Jessamine din gândurile sale. Deja, i se părea că întrezărea pe fața secretarei lui Marc o expresie de batjocură. Doamne, ce nesuferită-i era femeia asta… căreia nu-i plăcea de nimeni: nici de Jessamine, care căuta mereu aprobarea celor din jur, nici de Tilsa Musosotwane, care juca pentru prima dată, și nici, mai ales, de fosta prietenă a lui Marc Power, Iris Jensen, care avea un rol de compoziție mai complicat.

– Nu ești destul de discret, Matthiew, te-am descoperit, lansă ironic secretara. A fost bine, pentru că te căutam. Te-a sunat cineva de la Londra.

Matthiew mormăi o scuză nedeslușită, apoi se îndepărtă repede. Imediat după plecarea lui, Jessamine ridică bărbia cu curaj și le zâmbi nou-veniților.

– Ceva probleme…? întrebă Marc cu o amabilitate exagerată.

Tânăra femeie, care nu înțelegea unde vroia să ajungă, se gândi câteva clipe. Poate credea că vroia ca Matthiew să-i consacre tot timpul liber, și că nu-i plăcea să primească apeluri de la impresarul lui?

– Să știi că nu sunt atât posesivă, răspunse până la urmă.

– Așa e bine!

– N-o mai tachina cu poveștile tale, Marc, interveni Glenda râzând. Situația acestei tinere este deja destul de neplăcută…

– Totuși nu pare stânjenită, răspunse Marc scrutând chipul Jessaminei, care se înroși ca racul.

– Haide, ai văzut bine că Matthiew a căpătat o expresie vinovată la venirea noastră.

Glenda zâmbi cu condescendență spre Jessamine.

– … Poate ne consideri neîngăduitori? Dar, vezi tu, draga mea, împotriva părerii foarte răspândite, chiar și actorii au niște principii.

Jessamine o privi pe secretară cu scântei de furie în ochi.

– Aparent, principiile astea nu se referă la amabilitate, replică ea cu o voce mușcătoare.

Auzind cuvintele astea, secretara lăsă să-i scape o exclamație plină de ciudă. Era clar că nu era obișnuită să fie învinsă pe terenul propriu… Ascunzându-și un zâmbet, regizorul crezu de cuviință că trebuia să intervină.

– Apropó de amabilitate, Glenda, aș vrea să le telefonezi responsabililor de la circulația rutieră ca să-i inviți diseară la cină. Ne-au ușurat filmarea blocând toate drumurile de acces, și ar fi un mod de a le mulțumi.

Du-te chiar acum, te rog, să nu fie prea târziu.

Ochii verzi ai Glendei se întunecară, însă era o secretară prea versată ca să protesteze. Cum ea se îndepărta spre casă, Jessamine se pregăti s-o urmeze. În clipa aceea, glasul lui Marc o opri.

– Așteaptă, domnișoară Gillray, vreau să-ți spun ceva.

Tânăra se întoarse cu fața la regizor.

– Mi se pare că am vorbit destul despre asta pe ziua de azi, spuse ea cu demnitate. Cu ce drept vă permiteți să mă judecați, dumneata și secretara? Remarca despre amabilitate se referea în aceeași măsură și la dumneata!

– Amabilitatea este o formă de respect. Consideri că atitudinea dumitale poate să provoace un asemenea sentiment?

La întrebarea asta, Jessamine nu mai știu ce să răspundă. Ce făcuse oare ca să merite o asemenea desconsiderare din partea lui? Un asemenea comportament era revoltător și inexplicabil, venind de la un om atât de inteligent!

– Mă judeci foarte sever, reluă încet tânăra femeie. Dar în numele cărui principiu? Nu văd unde e răul în relația mea cu Matthiew.

– Nu, bineînțeles că nu ești atât de egoistă!

Nu mergi mai departe decât să-ți împlinești propriile dorințe, și, în plus, le etalezi în public!

Jessamine ridică ochii cu o expresie sumbră.

– Nu mi-e rușine de ceea ce fac.

– Se vede! Yates, cel puțin, are scrupule.

Jessamine se simți pălind sub privirea insistentă a regizorului, și se strădui să-și stăpânească tremurul buzelor. Avea impresia că se confrunta într-un duel în care singurul care cunoște regulile era Power…

– De ce-mi vorbești așa brutal? îl întrebă cu răceală.

– Să înțeleg c-ar trebui să închid ochii în fața realității? Ia te uită!… Ce mai faci? Îți place sejurul? Ce impresie îți face?

– Mulțumesc, mă simt bine și este un loc minunat!

Tânăra femeie nu putuse să-și stăpânească freamătul glasului, însă cel puțin ultima ei remarcă era sinceră. Interlocutorul își dădu seama de asta, pentru că o privi cu aparent interes.

– Da, este într-adevăr un loc minunat și liniștit, în ciuda tam-tamurilor.

În clipa aceea, bubuitul surd se opri puțin, în vreme ce noaptea care se lăsa învăluia munții într-o nuanță indigo. Pe urmă, bubuitul reîncepu, neobosit, mai tare, mai insistent ca niciodată, anunțând noaptea africană,

întunecată și pasională. Dar tânăra femeie refuza să asculte apelul primitiv care-i stârnea senzualitatea.

Dezorientată, îl privi pe Marc Power, știind că ar fi trebuit să plece și să nu mai asculte remarcele lui jignitoare, dar un sentiment mai puternic decât mândria o împingea să știe mai multe despre el, poate chiar să-l înțeleagă…

– Aici, luminozitatea e deosebită, continuă încet tânăra femeie. Din ce cauză se întâmplă asta?

– Din cauza lacului, explică el. Cam a cincea parte din suprafața Malawi-ului este acoperită de apă. Livingstone numea locurile astea Nyassaland, ceea ce înseamnă țara lacului, dar în 1964, când și-a declarat independența, s-a numit Malawi. Asta înseamnă brumă strălucind, sau reflex de lumină. Am ambiția să redau această luminozitate pe ecran și pentru asta, m-am asigurat de serviciile unuia dintre cei mai buni cameramani.

– De asta ai ales să filmezi în locul ăsta?

– Da, dar și pentru diversitatea peisajelor care creează un fundal încântător.

– Cu atât mai mult cu cât negrii sunt liberi aici, continuă Jessamine, gânditoare.

– Este una dintre marile diferențe față de Africa de Sud.

Bănuiesc că asta îți schimbă mult impresia despre țara ta, nu?

– În primul rând sunt africană, abia după aceea sunt sud-africană, replică Jessamine, puțin jignită de această remarcă.

– Ești foarte susceptibilă! exclamă regizorul, zâmbind.

– Am și de ce! De când am venit, mă critici tot timpul.

– Nu-mi place relația ta cu Matthiew.

– N-ai dreptul să mă judeci.

– Nu, dar sunt liber să-ți fac reproșuri.

– Asta e clar!

O notă de disperare răzbătu din glasul Jessaminei care, făcând un efort să se controleze, continuă:

– În ochii dumitale, dragostea mea pentru Matthiew n-are nici o importanță?

– Nu cred că-l iubești! replică tăios bărbatul.

El tăcu câteva clipe, apoi continuă, încet:

– Am observat felul cum îl privești, și n-am văzut nici un pic de dragoste în ochii tăi. Te gândești la ceea ce poate să-ți ofere. Dar ce vrei?… Banii lui?

La auzul acestor cuvinte, obrajii tinerei femei luară foc, însă reuși să înfrunte privirea lui Marc Power. Pe un ton disprețuitor, rosti:

– Dacă m-ar interesa banii, atunci m-aș adresa dumitale!

– De ce nu? Aș face față situației, și lumea și-ar face mai puține griji…

O dată în plus, remarca asta avu efectul unei palme asupra Jessaminei, care făcu un efort să răspundă:

– Te consideri foarte sigur pe tine, Marc Power! Dar să nu-ți faci iluzii; niciodată n-o să mă încurc cu tine.

Privirea lui Marc se opri o clipă asupra buzelor tinerei femei, care tresări imperceptibil.

– Și dacă aș încerca să te fac să-ți schimbi părerea? întrebă el cu voce gravă. În felul ăsta, ai ști exact la ce să te aștepți…

Acum, era foarte aproape de ea. Fără să spună nimic, o prinse în brațe și o trase încet spre el. Tânăra femeie știa că era de-ajuns un gest ca să se elibereze de îmbrățișarea lui, dar, ciudat, parcă se simțea paralizată.

– Sunt sigur că ești o femeie foarte senzuală, îi murmură Marc Power la ureche.

Deja, o mângâia pe ceafă.

– Te înșeli, replică Jessamine, hotărâtă să rămână de marmură.

– Cum ai putea fi altfel, cu niște buze atât de apetisante și ochi mai albaștri ca cerul Africii…

Tulburată, tânăra femeie închise ochii o clipă. Se simți și mai emoționată când strânsoarea deveni mai puternică.

– Nu te las să mă săruți! insistă ea pe un ton ferm.

El o prinse de bărbie și-i ridică încet capul. Deodată, cuprinsă de panică, ea căută să se elibereze.

– Nu te împotrivi, Jessamine… Vreau atât de mult să te sărut.

Se aplecă spre ea și-i mângâie buzele. La atingerea asta, tânăra femeie tresări. Ar fi trebuit să se elibereze, să-i refuze îmbrățișarea. Inexplicabil, orice împotrivire era imposibilă.

Încercă atunci să-și îndrepte atenția în altă parte, așa cum mai făcuse și cu alte ocazii, când voise să-și ascundă firea senzuală. Dar de data asta nu reuși. Marc Power era deosebit față de ceilalți bărbați… Nimeni n-o mai sărutase așa…

Fără să vrea, tânăra femeie se agăță de umerii regizorului. El o strânse și mai tare, și mâinile îi alunecară în jurul mijlocului ei. În depărtare, Jessamine auzea bubuitul surd și neliniștitor al tam-tamurilor care aducea cu el toată senzualitatea africană.

Deodată, gura lui Marc deveni mai imperioasă, mângâierile mai stăruitoare. Amețită, tremurând,

Jessamine lăsă să-i scape un geamăt. Când regizorul consimți s-o lase în pace, îl întrebă cu amărăciune:

– Acum ești mulțumit, sau vrei să continuăm jocul ăsta absurd?

– Chiar crezi că e absurd? Din partea mea, mie mi-a plăcut. Din păcate, trebuie să te părăsesc, pentru că trebuie să merg să asist la filmări.

Rănită în amorul propriu, Jessamine se gândi că pentru el nu era nimic altceva decât o experiență în plus. Confuză, începu să tremure. Însoțitorul ei își dădu seama cum stăteau lucrurile și exclamă:

– Jessamine, ce-i cu tine?

Ea se dădu înapoi, cu trăsăturile feței înăsprite.

– Nimic. Mă lași absolut indiferentă…

Marc Power își râse în barbă.

– Nu știu ce mă surprinde mai mult la tine: lipsa de scrupule, sau de sinceritate. Dar la urma urmei, poate încerci doar să fugi de realitate.

– Nici tu nu ești prea scrupulos, dacă te porți așa! Ce vrei, în definitiv? Să mă îndepărtezi de Matthiew? De ce-l aperi atât, ce rău aș putea să-i fac?

– Mai mult decât îți poți închipui. Tot ce-ți dorești este să găsești un bărbat care să-ți asigure un trai confortabil. Restul nu te interesează. Atunci, de ce să nu

fiu eu acela, mai degrabă decât Yates? Te asigur că n-ai avea nimic de pierdut…

– Destul!

De data asta, Jessamine nu se mai putea stăpâni. Niciodată, nimeni nu o tratase cu atâta dispreț. N-avea deci nici un pic de respect pentru ea?

– Am totuși multe să-ți spun și o să mă asculți până la sfârșit, domnișoară Gillray. Lasă-mă să-ți spun că ești o femeie foarte senzuală, chiar dacă nu vrei să recunoști.

– Este o moștenire de familie, replică Jessamine cu amărăciune.

Spunând aceste cuvinte, se întoarse imediat și se îndepărtă cât mai repede, abia abținându-se să nu izbucnească în plâns. Simțea privirea lui Marc Power arzând-o în spate, și nu vroia să-i arate disperarea. Dar, în adâncul sufletului, inima îi sângera, ca și cum i-ar fi fost înfipt un cuțit.

Așadar, o lua drept o aventurieră gata să se ofere celui care oferea mai mult!… Avea dreptate? Și dacă-i descoperise adevărata fire? N-ar fi trebuit nicidecum să cedeze avansurilor lui, câtă vreme se afla aproape de Matthiew. Dar cel mai rău în toată povestea asta era că prinsese gustul! Nu, bineînțeles, nu era mai brează decât maică-sa…

Copleșită, își aminti aversiunea pe care o simțise de la bun început față de el: din instinct, văzuse în el o amenințare mortală.

Și acum, când pericolul ieșise la suprafață, Jessamine înțelegea că nu era în stare să lupte, pentru că ar fi trebuit să lupte chiar împotriva firii ei.

Capitolul 3

Teama, care se domolise treptat, reapăru în sufletul Jessaminei atunci când se afla în camera ei, pregătindu-se înainte de cină.

De câtva timp, Marc Power fusese absorbit de treburile lui și nu-i acordase nici o atenție. Ar fi trebuit deci să se bucure. Dar perspectiva următoarelor săptămâni de filmări pe malul lacului Malawi o făcea să fie nervoasă. Și avea de ce! Într-adevăr, Matthiew tocmai o anunțase că Marc le va oferi cu această ocazie amândurora ospitalitate în locuința lui.

Or, dacă Jessaminei îi era ușor să-l evite pe regizor la hotel, altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi locuit sub același acoperiș cu el.

Terminându-și de pus la punct toaleta, tânăra femeie își propuse deci să rămână vigilentă. Dar asta ar fi fost de-ajuns? Era un tip crud, care avea să facă toate eforturile ca să pună capăt relației ei cu Matthiew. În plus, nu era indiferentă la farmecul lui… Va reuși oare să-i dejoace planurile de a o seduce? Nu era deloc sigură!

Tot observându-l în timpul filmărilor, Jessamine începea să înțeleagă mai bine personalitatea lui Marc. Era clar că avea nevoie să conducă, și meseria lui de regizor îi permitea să-și exercite din plin autoritatea. Tehnicienii și actorii, toți îi acceptau ordinele fără să cârtească, pentru că reușise să-i facă să accepte concepția lui despre film. În condițiile astea, filmările pentru fiecare scenă erau reduse la minimum.

Cu toate astea, tânăra femeie trebuia să recunoască un lucru: Marc Power, spre deosebire de atâția alți realizatori, nu era deloc înfumurat. Dacă în unele momente se purta ca un tiran, refuzând de exemplu o modificare oarecare în scenariu, pe de altă parte, era dispus să țină seama de remarcele tehnicienilor săi. În sfârșit, avea foarte multă răbdare ca să potolească îndoielile pe care le încercau Matthiew Yates și partenera lui în film, un manechin care turna pentru prima dată.

Discretă, Jessamine asista de multe ori la filmări. Îi plăcea să se afle în compania acestor oameni cu sensibilități și orizonturi variate. În plus, profita ca să afle cât mai mai multe detalii despre lumea fascinantă a cinematografului. Uneori, ajungea chiar și la Zomba ca să asiste la proiectarea filmărilor făcute în aceeași zi, cu toate că atunci era nevoită să înfrunte privirea lui Marc Power. În prezența lui, avea grijă să păstreze o expresie indiferentă, care nu lăsa să i se ghicească sentimentele.

I se întâmpla totuși să încerce o oarecare tristețe, constatând indiferența lui Marc. Când turna, parcă nimic nu-i mai reținea atenția în afară de cameră și de jocul actorilor. Și ea, degeaba își reproșa gândurile melancolice, n-o ajuta cu nimic. Deși regizorul părea s-o uite, Jessamine nu se sătura să-i contemple părul blond decolorat de soare, chipul din ce în ce mai bronzat cu fiecare zi…

Ungându-și trupul cu o loțiune parfumată, tânăra femeie oftă. Trebuia să fie de acord că era extraordinar de seducător.. Dar și periculos de primejdios! Totuși, până atunci știuse să reziste avansurilor lui, de ce să se neliniștească?

În sinea ei, răspunsul veni numaidecât: pentru că avea o personalitate ieșită din comun, și era atât de frumos!

Inima i se strânse. De bună seamă, n-avea de ce să se teamă de Marc, adevăratul pericol era în ea; va reuși oare acolo unde maică-sa eșuase?

Emoționată, se gândi din nou la ziua pe care o petrecuse. Marc se uitase de multe ori la ea, având în ochi o sclipire dură de diamant. În sfârșit, era interesat de ea! Dar foarte repede, Jessamine putuse să-și dea seama că în el clocotea o furie oarbă, stăpânită, pe care, mai devreme sau mai târziu, nu va mai putea s-o stăpânească. Chiar un bărbat călit ca el trebuia, din când în când, să dea frâu liber furiei sale…

Atunci, își aduse aminte atitudinea lui în cele mai mici detalii. Tot timpul, o căutase cu privirea, observând-o mereu, mai ales atunci când era lângă Matthiew. Când din întâmplare își încrucișa privirea cu a lui, Marc se mărginea să zâmbească, un zâmbet scurt și forțat care nu prevestea nimic bun. Părea să fi pus la cale un plan și aștepta momentul prielnic să treacă la fapte…

Jessamine își privi chipul în oglindă. Era trasă la față, încordată. Fără îndoială, din cauză că se temea să nu dea ochii cu Marc… Trebuia neapărat să se aranjeze înainte de a se întâlni cu echipa de filmare la cină. Un pic de machiaj și o rochie drăguță erau exact ce trebuia. Dar, în primul rând, trebuia să se odihnească puțin. În clipa

asta, nu-și dorea nimic mai mult decât să rămână pe scaun, cu ochii închiși, ca să se poată destinde cât mai bine…

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Se ridică repede și se duse la ușă, strângânduși cordonul rochiei de casă.

Când tânăra femeie descoperi cine era, o surprindere intensă i se întipări pe față. Regizorul era ultima persoană la care s-ar fi așteptat să fie acolo!

– Da? reuși să articuleze după câteva clipe.

– Pot să intru?

Fără să aștepte răspunsul, Marc Power trecu pragul. Jessamine fu nevoită să facă un pas înapoi ca să-l lase să treacă. Închise ușa în urma lui cu un gest automat, pe urmă se întoarse spre cineast.

Sprijinit de marginea șemineului, Marc Power o privea ironic. Tânăra femeie nu purta decât un neglijeu de mătase foarte lejer, care mai mult dezvelea decât îi acoperea silueta.

– Ținuta asta ți se potrivește de minune…

– N-ai ce căuta în camera mea, domnule Power, exclamă Jessamine fără să-i ia în seamă remarca.

Totuși, în sinea ei, era în pragul unei mari confuzii. Privirea regizorului o făcea să se simtă prost, și nu era deloc indiferentă la atenția lui.

– Nu-ți fie teamă, Jessamine. Am venit să-ți fac o propunere.

– Ce fel de propunere? făcu femeia un efort să întrebe.

Marc începu să râdă, cu un râs forțat.

– Asta depinde în mare parte de tine. De fapt, este vorba despre două propuneri.

– Ei bine, începe cu prima!

Marc Power o privi un timp în tăcere, după care continuă:

– Aproape sunt tentat să trec direct la a doua, dar o să fiu rezonabil.

Stânjeneala tinerei femei creștea întruna. Era conștientă de ținuta ei lejeră, și privirea regizorului nu era deloc liniștitoare. Nu-i rămânea decât să spere că n-o să-i remarce tulburarea…

Dar deodată, surprinse pe chipul vizitatorului o expresie sarcastică. Așadar, o „citise", și se bucura de puterea pe care o avea asupra ei…

Gata să ceară iertare, tânăra femeie își stăpâni cu greu lacrimile care stăteau să-i apară în ochi. Ar fi vrut să strige de furie, dar se simțea atât de vulnerabilă în fața lui. Nimeni nu putea s-o ajute să se elibereze de sentimentele ce clocoteau în ea?

Încercă să vorbească, însă mișcă buzele fără să poată articula un sunet; simțea un nod în gât. Mai încercă să spună ceva și reuși până la urmă să rostească încet:

– Aștept…

– Uite propunerea mea, Jessamine. M-am hotărât să te trimit înapoi la Blantyre, ca să poți lua primul avion către Africa de Sud. Bineînțeles, am să-ți plătesc eu biletul. Nici nu se pune problema să mergi cu noi pe malul lacului.

Jessamine îl privi câteva clipe, neștiind ce să înțeleagă.

– Nu vorbești serios, nu-i așa? Doar nu-ți închipui că am să-ți accept propunerea?

– Ba da, așa cred. Matthiew ți-a cerut să-l însoțești pe malul lacului? întrebă Marc, indiferent.

– Bineînțeles, din moment ce mă iubește, răspunse femeia, sfidătoare.

– Și tu… tu îl distrugi! se ambală cineastul. N-ai remarcat cum i s-a schimbat dispoziția de când ai venit? A devenit iritabil, nervos. Ce i-ai făcut să se poarte așa?

La aceste cuvinte, chipul Jessaminei se întunecă. Cum ar fi putut să nu remarce bruștele schimbări de dispoziție ale actorului? Trebuia să fie cât se poate de

atentă și diplomată ca să nu-l deranjeze. De fapt, Matthiew era nerăbdător să meargă mai departe în relația lor, și refuzurile ei repetate nu făceau altceva decât să-i sporească iritarea. O acuza că nu-l iubea, că nu-l considera destul de seducător.

Fără îndoială, tânăra femeie era și o preocupare a lui Marc Power, pe care-l interesa doar buna desfășurare a filmărilor…

Îndreptându-și atenția asupra interlocutorului ei, tânăra femeie spuse cu răceală:

– Îți face plăcere să dramatizezi lucrurile… Este normal ca Matthiew să aibă o viață personală. În definitiv, ceilalți actori au venit cu soțiile sau prietenele lor; dificultățile noastre ar putea să li se întâmple și celorlalți. Dar, problemele noastre nu-i afectează cu nimic prestația.

– Termină!

Cu ochii scânteind de furie, Marc se apropie de ea și o prinse de umeri.

– Ești un monstru de egoism!

O sclipire greu de definit apăru în privirea lui în timp ce o privea fix. Brusc, o trase spre el și căută să pună stăpânire pe buzele ei. Imediat, Jessamine întoarse capul

– Nu insista, Marc. Niciodată n-ai să poți lua locul lui Matthiew. Nu te iubesc, și nu am de gând să te sărut.

– Atunci, poți să te lauzi că ești una dintre puținele femei care mi-au putut rezista, răspunse el încet. Dar nu mă las bătut așa de ușor.

Rostind aceste cuvinte, îi mângâia încet părul. Gestul acesta simplu o tulbură profund pe Jessamine. Încet-încet, simți rezistența slăbindu-i, și se abandonă îmbrățișării lui. Curând, un foc pătimaș se aprinse în ea, în timp ce mângâierile lui Marc deveneau din ce în ce mai îndrăznețe, ajungând în locurile cele mai intime…

– Oprește, nu trebuie să faci așa ceva, gemu femeia fără convingere.

Marc zâmbi și îi șopti la ureche:

– Vezi bine că nu e atât de neplăcut…

– Te rog, hai să ne oprim aici, imploră ea.

Abia își termină fraza când auzi, în depărtare, zgomotul tam-tamurilor. Imediat, o cuprinse o stranie impresie de remușcare. Chiar semăna cu mama ei ca să se poarte așa?

Atracția pentru cel care o desconsidera o scârbi.

– Ce aștepți de la mine? întrebă, cuprinsă de panică.

– Aș vrea ca asta să fie o lecție pentru tine! Spui că-l iubești pe Yates, dar purtarea ta dovedește contrariul.

Îl faci să sufere impunându-i o relație pe care n-o dorește și, ca să încoronezi totul, cedezi avansurilor mele. Mai devreme sau mai târziu, vei suporta consecințele faptelor tale, și cu aceeași ocazie, o să-i faci rău lui Zoé…

– Zoé? întrerupse Jessamine, uimită.

– Zoé Pym, se grăbi să precizeze Marc.

– Despre cine vorbești? Cine-i această Zoé?

– Te rog, nu mai face pe inocenta. E soția lui Yates.

– Imposibil! Matthiew nu-i căsătorit!

Spunând aceste cuvinte, Jessamine devenise palidă ca o moartă. Marc se îndepărtă și o privi fix. O mare surprindere se întipări pe chipul lui.

– Ieși! îi ordonă ea.

– Jessamine, lasă-mă să-ți explic…

Sub bronzul feței, era și el acum livid. Făcu un pas spre tânăra femeie, păru că ezită, apoi renunță să mai înainteze.

– N-avem nimic să ne spunem! afirmă Jessamine.

Nu mai putea să vorbească, umilirea o ardea asemenea unui fier roșu. Făcând un mare efort, reuși totuși să continue:

– Dă-mi voie totuși să spun ceva: m-ai umilit așa cum n-a mai făcut nimeni până acum.

Te urăsc, domnule Power. Acum, ești mulțumit?

– Îmi pare rău, îmi dau seama ce simți, răspunse el, cu glas obosit.

Totuși, trăsăturile lui nu trădau nici o emoție în timp ce o contemplau pe tânăra femeie. Aceasta, cu capul plecat, oferea spectacolul înfrângerii totale.

– Pleacă! murmură ea pe un ton rugător.

Marc Power nu se mișcă.

– Nu știai despre asta, nu-i așa?

– Că Matthiew e însurat? Nici acum nu-mi vine să cred, răspunse femeia cu o voce plată.

– Dar e imposibil! Cu siguranță că ai auzit vorbindu-se despre Zoé Pym, insistă Marc.

– Niciodată.

– Totuși, e o actriță cunoscută în Anglia. A jucat în câteva telenovele, care au avut mare succes.

– Poate ăsta-i motivul pentru care n-am auzit de ea. Televiziunea sud-africană nu prezintă decât rareori producții engleze… Așadar, e măritată cu Matthiew?

– Da. Nu înțeleg cum ai putut să nu știi asta.

Marc tăcu câteva clipe, pe urmă continuă, încet:

– Chiar dacă Zoé nu e o celebritate în Africa de Sud, nu la fel stau lucrurile cu Matthiew. Fiecare gest al lui apare în presă.

– Atunci, n-am băgat eu de seamă. Când a fost căsătoria?

– Anul trecut, în august.

– Așa stau lucrurile deci! exclamă Jessamine pe un ton sumbru. În perioada aia, am fost într-o expediție în deșertul Namibiei cu niște prieteni, și bineînțeles, n-am avut posibilitatea să citim ziarele.

– Înțeleg. Yates trebuie să fi crezut că știai. E obișnuit că toată lumea să-i cunoască viața privată.

– E singura explicație posibilă, încuviință Jessamine cu amărăciune.

– Situația e alta, dacă e căsătorit?

– Bineînțeles! exclamă ea, iritată. Dar aș vrea să-ți pun aceeași întrebare: ceea ce tocmai ai aflat îți schimbă părerea pe care o ai despre mine?

Expreasia lui Marc Power deveni cinică.

– Ți-am spus deja, nu am încredere în femei. N-aș putea să-ți răspund la întrebare înainte de a-mi fi dat tu un răspuns la întrebarea mea.

Răceala acestor cuvinte o readuse pe tânăra femeie la realitate. Revăzu scena care tocmai se desfășurase între ei, și trăi încă o dată umilința.

Răspunsese îmbrățișării lui, la fel cum ar fi făcut și maică-sa, și asta cu toate că-și propusese să nu facă

niciodată ca ea. Ca să încoroneze totul, fusese ridicolă urmându-l pe Matthiew în Malawi, și expunându-se în felul ăsta dezaprobării tuturor. Pentru că cine-ar fi crezut că nu știa că era însurat? Și nu putea să-i reproșeze nici lui Matthiew, pentru că el trebuie să fi crezut că era la curent cu situația lui. Acum, Jessamine îi înțelegea insistența de a menține relația lor secretă: avea de gând să se întoarcă la soție, după această escapadă amoroasă. Nu, singura vinovată era numai ea!

Deodată, își dădu seama că Marc o privea atent.

– Vrei să asiști la umilirea mea până la capăt? întrebă ea cu amăraciune.

– Nu chiar.

– Atunci, pleacă...

Vocea ei era doar un murmur pentru că se temea să nu înceapă să plângă în fața lui. Marc mai zăbovi câteva clipe, neputând să-și dezlipească privirea de Jessamine. Pe urmă, fără să mai spună nimic, ieși.

***

A doua zi dimineață, tânăra femeie se trezi cu ochii încercănați, dovadă a nopții agitate de care avusese parte. Ca să nu facă o impresie proastă, adoptă o pieptănătură care să-i pună în valoare finețea trăsăturilor, se machie cu grijă, și își alese un costum foarte simplu care-i accentua perfecțiunea siluetei. În fine, adoptă o expresie foarte distantă înainte de a se hotărî să ajungă la micul dejun.

Totuși, precauțiile ei se dovediră inutile, pentru că nici Marc, nici Matthiew, nu erau acolo. Într-adevăr, Jessamine află dintr-un bilet că actorul plecase împreună cu echipa de filmare pe malul lacului Malawi. Gândul că Marc era și el probabil în drum să ajungă la ceilalți o mai liniști.

Înserându-se deja, nu avea curajul să coboare la cină. Rămăsese deci în camera ei, cu luminile stinse, încă bulversată de revelația pe care i-o făcuse Marc Power. Seara, mai târziu, cineva îi bătuse la ușă, dar Jessamine nu răspunsese. Persoana, Matthiew fără îndoială, plecase, gândindu-se că dormea. De fapt, femeia se răsucise tot timpul în pat, trăind emoții violente.

Toată noaptea, fusese obsedată de chipul lui Marc Power. Nu-i plăcea ideea că știa totul despre pățania ei cu Matthiew și, mai mult ca orice, se simțea vinovată că

răspunsese îmbrățișării lui. Ce purtare depravată avusese!

Remușcările acestea se amestecau totuși cu amintirea senzațiilor pe care regizorul le trezise în ea. Fiecare sărut, fiecare mângâiere lăsase o urmă. Încă le simțea gustul, dulceața, și această impresie era atât de puternică încât Jessamine nu putea să nu simtă un fel de dispreț față de ea. Cum putuse să simtă că-l dorea pe bărbatul ăsta? O ura, o disprețuia, și ea trebuia să-i plătească cu vârf și îndesat!

Până în zori, întinsă în pat, cu ochii închiși și cu inima sfâșiată, ascultase bătăile surde ale tam-tamurilor neobosite…

Smulgându-se din gândurile care o obsedau, tânăra femeie își termină micul dejun întrebându-se ce avea să facă. Să plece? Dar n-avea nimic ce să-și reproșeze, atunci, de ce să fugă ca o hoață? Și pe urmă, avea dreptul la o explicație din parte lui Matthiew… Fără să mai pună la socoteală că își cheltuise toți banii pentru sejurul ăsta. Atunci, era bine să profite cât mai era aici. Mai avea atâtea lucruri de văzut, mai cu seamă faimosul lac!

Puțin înveselită de gândurile acestea, se duse la recepția hotelului ca să vadă nota de plată.

Deodată, se opri, roșie la față, gata să fugă.

La câțiva pași de ea stătea cel a cărui simplă vedere o făcea să-i fie rușine.

Capitolul 4

Trecură câteva secunde până să-și vină în fire. Pe urmă Jessamine, îl salută pe Marc Power clătinând din cap și, făcându-se că nu-l ia în seamă, se întoarse spre recepționerul hotelului.

Totuși, era profund tulburată. Își simțea obrajii arzând și fruntea umedă. Cu o mână tremurătoare, semnă nota care-i era întinsă.

În sfârșit, cedând curiozității, aruncă pe furiș o privire spre regizor. Acesta părea interesat de diversele suveniruri expuse pe tejghea. Chipul lui nepăsător nu trăda nici o emoție. Numai buzele lui lăsau să se ghicească o oarecare nervozitate.

Tânăra femeie nu avu timp să continue examinarea pentru că un băiat din personalul hotelului se apropie de ea zâmbind și o întrebă unde să ducă bagajele. Ea se pregătea să ceară informații despre liniile de autobuz care treceau pe acolo atunci când Marc interveni:

– Aș vrea să stau puțin de vorbă cu domnișoara Gillray, spuse el.

Înainte de a avea timp să protesteze, cineastul o luă de mână și o trase afară. De îndată ce-i dădu drumul, femeia se întoarse spre el, cu ochii scânteindu-i de furie.

– Ce înseamnă asta? Doar n-o să începi din nou! spuse, disprețuitoare.

– Vreau doar să știu ce vrei să faci, Jessamine.

– Am hotărât să merg la lac, răspunse sfidându-l cu privirea.

Chipul lui Marc se înăspri.

– Dacă Matthiew e căsătorit, asta nu are nici o importanță pentru tine?

– Nu mă duc acolo ca să mă întâlnesc cu Matthiew. Între noi, totul s-a terminat. N-am nici o treabă cu un bărbat însurat. Dacă vreau să-mi împart viața cu un bărbat, acela va fi doar soțul meu.

– De ce? Ai un motiv anume? o întrebă interlocutorul, amuzat.

– Nici unul, liniștește-te, răspunse cu calm.

– Dar de ce nu încerci să-l convingi pe Matthiew să-și părăsească nevasta? continuă Marc cu o ironie fățișă.

Jessamine își mușcă buzele.

– La ce mi-ar folosi? La nimic… Dac-aș putea să-l conving, n-aș avea nici o siguranță că nu m-ar părăsi într-o bună zi. Ceea ce caut eu într-o căsătorie este o legătură durabilă și sigură.

– În locul tău, n-aș spune asta în gura mare! O asemenea declarație îi pune pe bărbați pe fugă …

– Totuși, dacă i-aș fi spus lui Matthiew mai clar ce așteptam de la el, n-am fi ajuns în situația asta.

– Dacă nu te mai interesează, de ce te încăpățânezi să te duci la lac? insistă Marc. Cauți un alt candidat la căsătorie?

– Fii liniștit, dacă aș vrea asta, cu siguranță nu te-aș alege pe tine.

– Cu atât mai bine, pentru că ți-ai pierde timpul degeaba. Totuși, lasă-mă să-ți dau un sfat: renunță la gândul ăsta. O femeie tânără atât de frumoasă și senzuală ca tine n-ar trebui să se gândească să se mărite.

Jessamine tresări. De ce-și permitea, cu fiecare ocazie, să-i aducă aminte ce vulnerabilă era?

– Taci odată! îl imploră, cu disperare în glas.

– Adevărul te face să-ți fie atât de teamă? În fine, nu mi-ai spus totuși de ce vroiai să te duci pe malul lacului Malawi.

– La urma urmei, este unul dintre cele mai mari lacuri din Africa! Și vreau să fac puțin turism prin regiune. Ca să ajung aici, mi-am lăsat serviciul, mi-am cheltuit banii… Atunci, de ce să mă întorc acum la Johannesburg? Poate-am făcut o greșeală, dar n-are de ce să-mi fie rușine de felul cum m-am purtat!

Cu o expresie indiferentă, Marc părea că pândea emoția să apară pe chipul femeii. Continuă:

– Nu te temi că Matthiew își va cere drepturile?

– Matthiew n-are nici un drept asupra mea! Mi-am plătit singură drumul, la fel și hotelul. Niciodată n-aș fi acceptat să fiu invitată de el, nu sunt atât de naivă.

– Și unde ai de gând să stai? se interesă, curios, regizorul.

– Tocmai încercam să aflu, când ai intervenit, ripostă Jessamine.

– Te previn că toate hotelurile de pe malul lacului sunt pline.

După câteva clipe de gândire, declară:

– Dacă prezența lui Yates nu te deranjează, poți să te consideri invitata mea. Bineînțeles, trebuie să-mi promiți

că nu o să încerci să te răzbuni pe Matthiew. Zoé Pym va veni curând să-și întâlnească soțul, și n-ar avea rost să afle ce s-a întâmplat.

– Poți să fii liniștit. N-am nici un motiv să-i vreau răul lui Matthiew. De bună seamă, a crezut că știam care e situația lui.

-Ți-a spus el?

– Încă n-am avut timp să vorbim despre asta. Și tu, i-ai spus ceva?

– Nu văd de ce-aș fi făcut-o. Nu e treaba mea…

– Cu toate astea, nu lași impresia!

– N-am acționat decât pentru binele lui Zoé. Cât despre ruptura ta cu Matthiew, fă ce vrei. Atunci, te-ai hotărât să vii cu mine?

Jessamine ezită câteva clipe.

– La drept vorbind, nu știu dacă…

Își lăsă fraza în suspans, aruncând o privire bănuitoare spre regizor.

– Stai liniștită, n-are de ce să-ți fie frică de mine. N-am de gând să repet scena de aseară, spuse bărbatul, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Te cred. În definitiv, n-ai nici un motiv să cauți să mă îndepărtezi de Matthiew. De altfel, Zoé trebuie să fie o femeie deosebită dacă ai vrut s-o protejezi.

Jessamine nu se putuse abțină să nu rostească aceste cuvinte pe un ton sarcastic.

– Într-adevăr. Întâmplător, ești geloasă? Bine, să trecem peste asta… Aștept totuși răspunsul tău.

După cel privi îndelung, tânăra femeie se hotărî în sfârșit:

– De acord, răspunse ea.

– Bine, o să-ți iau bagajele.

***

După puțin timp, Jessamine lua loc în confortabila mașină sport a regizorului. Pe timpul drumului, rămase tăcută, cu mintea frământată de gânduri sumbre.

Toate speranțele, toate planurile ei cu actorul se terminau acolo, totuși își dădea seama că acest sfârșit n-avea nimic în comun cu o tragedie. Se simțea rănită doar în amorul propriu, pentru că făcuse o greșeală de judecată. Pentru prima dată, simțul perfecțiunii care-i caracteriza viața profesională o trădase.

Deodată, se întrebă cum putea să fie Zoé, pentru ca Marc să fie atât de îngrijorat de fericirea ei. Imediat, își

aduse aminte. Cu câteva luni în urmă, citise un articol în presă, în care se vorbea despre legătura lui Marc Power cu o actriță engleză. Foarte posibil să fi fost vorba despre Zoé! În cazul ăsta, dacă Matthiew ținea la soția lui, era firesc să aibă o oarecare ranchiună… De mai multe ori, Jessamine își dăduse seama că actorul manifesta o oarecare gelozie față de Marc.

Tânăra femeie aruncă o privire spre șofer. Fără să vrea, era fascinată de frumusețea lui virilă și de stăpânirea lui de sine, în orice situație.

La un moment dat, mașina încetini, și Jessamine își îndreptă atenția asupra drumului, așteptându-se să vadă un baraj de poliție. Totuși, șoseaua era perfect liberă. Neliniștită, aruncă o privire întrebătoare către regizor, în timp ce acesta oprea mașina pe dreapta.

– De ce oprim?

– Tocmai m-am gândit la ceva, spuse Marc cu o expresie sumbră. Spui că ești în căutarea unui soț. Însă, nu mi-ar conveni dacă o femeie de genul tău ar ridica pretenții asupra vreunui membru al echipei mele.

– O femeie de genul meu… poți fii liniștit, Marc, cred că pentru moment abandonez orice proiect de căsătorie. Va trebui să mai treacă ceva timp până să-mi revin după eșecul cu Matthiew.

– Dar ce-i cu încăpățânarea asta să te măriți? întrebă Marc. O asemenea determinare nu-i normală, mai ales la o femeie atât de seducătoare. La vârsta ta, ar trebui mai repede să te gândești să te distrezi!

– Nici nu mă gândesc la așa ceva! replică Jessamine, iritată.

Tăcu câteva clipe, și Marc Power fu surprins să citească suferința în ochii însoțitoarei lui.

– Chiar tu ai spus-o, Marc, o femeie de genul meu… Știi ce-a fost mama? O aventurieră!

– Jessamine, te rog…

– O femeie ușoară, cum se spune, și te scutesc de toate celelalte aprecieri pe care le-ar merita, continuă tânăra femeie, dezamăgită.

Pufni într-un râs nervos.

– Și, aparent, crezi că ești la fel ca ea!

– Destul de mult!

Marc Power îi trase o palmă cu putere. Mută de uimire, Jessamine se uită o clipă la el, neștiind ce să înțeleagă. Apoi, strigă, indignată:

– Ai dat în mine?!

– Și o să mai dau, dac-o să-ți mai pierzi controlul, declară ferm regizorul. Acum, spune-mi povestea ta.

Îmi închipui că mama ta a avut mai multe aventuri în tinerețe, pe care le-ai acceptat greu, nu?

– Nu. Mama a fost o aventurieră de cea mai joasă speță.

– Nu-mi vine să cred, Jessamine. Purtarea ta denotă o educație perfectă. Am mai degrabă impresia că ai fost foarte bine crescută.

– Își alegea cu grijă amanții, afirmă tânăra femeie, cu cinism. Admiratorii îi ofereau haine și bijuterii, și aveau grijă să nu ducă lipsă de nimic. Aveau grijă și de mine să-mi asigure educația în școlile cele mai scumpe.

– E o dovadă că mama ta vroia să fii fericită, spuse încet Marc Power.

Jessamine contempla peisajul, cu privirea fixă.

– Da, n-am dus lipsă de nimic. Obișnuia să-mi spună prințesă, și eu credeam că era cea mai frumoasă și mai minunată dintre femei… După accea, crescând, am început să înțeleg de unde veneau toți banii. Nici măcar n-a încercat să ascundă adevărul. Ba dimpotrivă, răspundea sincer întrebărilor mele. Mama nu vedea nimic rău în felul ei de a trăi.

Jessamine tăcu o clipă, simțind un nod în gât. De câte ori nu povestise toate astea prietenei sale Leigh! Și de câte ori își repetase ei însăși, încercând să justifice

comportamentul mamei. Și acum, uite un bărbat care o asculta impasibil…

– Mama nu avea decât un singur principiu:„ Fă ce-ți place și lasă-i pe ceilalți să trăiască așa cum vor". De asta m-a lăsat să plec, atunci când n-am mai putut suporta adevărul. Am urmat cursuri în timpul vacanțelor și, cu diploma de secretară în buzunar, m-am mutat singură. A fost foarte decepționată, dar nu m-a împiedicat să fac ce vroiam.

– Și ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Marc, fără nici o umbră de emoție.

– La puțin timp după plecarea mea, s-a măritat cu un milionar. Se gândea la asta de mai multă vreme, pentru că știa că tinerețea nu e veșnică.

– Iartă-mă, te-am judecat greșit, recunoscu sincer Marc. Uită toate vorbele pe care le-am spus despre tine.

– N-are rost să-ți ceri scuze, aveai dreptate. Nu fac mai mulți bani decât mama, replică Jessamine pe un ton acru. Nu mi-ai dovedit-o tu? Am o fire înflăcărată, ca ea. Dar, din fericire, asemănarea se oprește aici. Vreau să mă marit, ca să am o pasiune legitimă și respectabilă.

Jessamine nu știa ce-i venise să facă mărturisirea asta lui Marc Power. Deja, începea să-i pară rău. Tăcută, lăsă capul în jos.

– Vrei să mă faci să înțeleg că ai avut multe legături? o întrebă Marc.

– Nu, am învățat să rezist tentațiilor… E de-ajuns să mă gândesc la altceva, afirmă femeia, nelămurită ea însăși de explicația sa.

– Tactica ta nu pare să fi dat roade aseară, observă Marc, zâmbind.

Tânăra femeie se simți înroșindu-se.

– Asta arată bine că semăn cu mama! exclamă, disperată. Stau mai rău decât ea, din moment ce mă tratezi cu atâta dispreț și cruzime. Ce-o să se întâmple cu mine?

Pe chipul lui Marc apăru un zâmbet enigmatic. Fără un cuvânt, desfăcu centura de siguranță a pasagerei. Jessamine se încordă.

– Ai promis că scena de aseară n-o să se mai repete, îi aminti ea.

– Întocmai, n-o să fie ca aseară, o asigură el cu blândețe.

Se aplecă spre tânăra femeie și-i puse o mână pe umăr.

– Vreau doar să șterg amintirea asta neplăcută, și să-ți dovedesc că ești normală.

– Cum… așa? îngăimă ea, speriată de senzațiile pe care le trezeau

mângâierile lui.

– E simplu: nu te disprețuiesc deloc, Jessamine. Știu că m-am înșelat. Acum, vreau pur și simplu să te strâng în brațe, ca să te sărut.

– Și crezi că am să te las, fără să opun rezistență?

– Nici nu se pune problema! exclamă bărbatul, amuzat. Până acum, n-ai întâlnit niciodată pe cineva care să-ți placă. Dar poate altfel stau lucrurile de data asta. Dacă te atrag, nu trebuie să-ți fie rușine că mă dorești.

Cu aceste vorbe, se aplecă spre ea și-i atinse buzele cu gura. Încântată, tânăra femeie întredeschise buzele. Îmbrățișarea lui Marc deveni mai puternică, mângâierile mai grăbite. Atunci, trupul Jessaminei se umplu cu o căldură domoală, ca și cum s-ar fi trezit la viață. Putea să reziste farmecului acestui bărbat? Nu, pentru că era prinsă în capcană și nu vroia să scape.

Pătimașă, se lipi de regizor. Atingerea făcu să se aprindă în ea o dorință intensă; senzații delicioase, necunoscute, apărură în adâncurile ei. Simți în tot corpul o stare plăcută, astfel încât nu putu să se abțină să nu scoată un geamăt. Încet, se simți luată de un val blând și călduț, departe, tot mai departe…

– Vezi, totul e bine… spuse Marc încet.

– Marc, mi-e atât de frică, șopti femeia.

Avidă de îmbrățișările lui, se întinse spre el. Afară, drumul se întindea până în zare și peisajul i se părea aproape ireal, ca într-un vis. Numai cântecul greierilor mai tulbura liniștea care-i înconjura…

Deodată, Marc păru să-și recapete controlul asupra lui însuși.

– Să ne oprim aici pentru moment, Jessamine. Locul nu este potrivit să ne lăsăm în voia pasiunii, explică el cu umor.

Acum, o privea atent pe tânăra femeie. Încet-încet, aceasta își revenea în fire. Cu ochii sclipind de o strălucire înflăcărată, îl privi la rândul ei, încă impresionată de săruturile lui.

– Marc, murmură ea, a fost minunat.

– Ce să înțeleg? Capitulezi fără condiții?

La aceste cuvinte, femeia tresări. Se ridică și-l contemplă o clipă. Ce însemnau cuvintele astea enigmatice? Era un fel crud de a-i aduce aminte de mama ei?

Rușinată și temătoare, ridică o privire întrebătoare spre el.

– N-ai înțeles până la urmă? întrebă cu un glas care vibra. Ți-am explicat că n-am să fiu niciodată ca mama.

– Nu e vorba de mama ta, ci de tine, Jessamine. Or, tocmai ți-am dovedit că între noi există o atracție

adevărată. Asta să însemne că sunt soțul pe care-l cauți? Nu, bineînțeles.

După ce trase concluzia asta, el puse contact motorului și porniră din nou la drum.

– Îți mulțumesc că ești cinstit, spuse cu răcelă Jessamine. Cel puțin, în felul ăsta n-am să-mi mai pierd timpul.

În loc de răspuns, Marc izbucni în râs. Jignită, tânăra femeie se retrase într-o tăcere încăpățânată, străduindu-se să-și pună gândurile în ordine. Simțind că regizorul o observa, adoptă o expresie detașată.

După o tăcere prelungită, Marc luă din nou cuvântul:

– De ce nu renunți la această idee fixă cu mariajul? Nu înțelegi că purtarea ta e firească?

– Înțeleg doar că nu pot să-ți rezist așa cum rezist de obicei în fața celorlalți bărbați. Asta-i tot, și, în plus, nu sunt hotărâtă să mă angajez într-o aventură. Ar fi urmată de prea multe suferințe.

– Ești atât de diferită de celelalte? De ce ai fi la adăpost de chinurile inimii?

Glasul lui Marc deveni tranșant atunci când reluă:

– Remușcările și suferința sunt tributul pe care trebuie să-l plătești, pentru câteva clipe de fericire. O să vezi cât e de ușor să supraviețuiești.

Cu condiția să ai curaj, bineînțeles.

– De ce nu mă accepți așa cum sunt, cu convingerile mele? În definitiv, nu-ți cer să fii de acord cu ele. Atunci, aș vrea ca pe viitor să mă lași în pace!

– Asta depinde numai de mine… declară regizorul fără nici o explicație.

Tânăra femeie sesiză avertismentul care se ascundea în răspunsul lui, și se simți fremătând. Ce-l împingea să se poarte așa? Poate încerca s-o pună la probă, dar în ce scop? De fapt, adevărul era fără îndoială mult mai simplu: regizorul o găsea seducătoare și vroia să aibă o nouă aventură amoroasă…

Jessamine oftă, amintindu-și săruturile lui. Nu reușea să-și explice atracția irezistibilă pe care o avea Marc Power asupra ei. În orice caz, un lucru era sigur: trebuia să lupte cu încrâncenare împotriva acestei tentații. Pentru că dacă termina prin a-i ceda, ar fi fost măcinată de remușcări și rușine. Nu, de bună seamă, nu se putea hotărî să-și asume un asemenea risc.

Marc nu mai vorbea, acum. Se mărginea să conducă în tăcere, fără să-i acorde nici o atenție.

Jessamine se hotărî atunci să contemple peisajul. Pădurii îi urmau acum câmpuri vaste presărate cu baobabi, întrerupte uneori de întinderi deșertice, arse

de soare. Din când în când, treceau prin câte un sătuc, format din câteva colibe cu acoperișuri de paie. Peste toate aceste peisaje, parcă plutea o lumină magică, aproape ireală. Fenomenul acesta se datora prezenței faimosului lac, unul dintre cele mai mari din Africa, și Jessamine abia aștepta să-l admire. Dacă Marc Power alesese decorul ăsta pentru a turna filmul, spectacolul trebuia cu siguranță să fie de o mare frumusețe…

La jumătatea drumului, cei doi făcură o haltă într-o colibă mică ce folosea drept magazin, ca să cumpere băuturi răcoritoare. Băură la umbra unei terase, fără să schimbe o vorbă.

– Mai rămâi mută mult timp? întrebă Marc atunci când porniră din nou la drum.

Această remarcă i se păru cu atât mai nedreaptă Jessaminei cu cât regizorul nu fusese nici el vorbăreț.

– Nu sunt aici ca să fac conversație, replică femeia pe un ton amar. Dar dacă asta vrei, explică-mi ce sunt construcțiile pe care le-am văzut, cu firmele lor gălăgioase. E vorba despre localuri?

– Într-adevăr, sunt echivalentul bufetelor unde se vând băuturi din Africa de Sud. Ambianța e de altfel foarte călduroasă, dar mă tem că n-ar fi pe placul tău: ești mult prea închisă în tine!

– Te rog, n-o lua de la capăt! protestă tânăra femeie, agasată. Lasă-mă-n pace!

– De acord, deci o să rămâi liniștită, și singură… Pentru totdeauna, de altfel, pentru că n-o să-ți găsești soțul ideal. Nu vezi că motivațiile tale nu țin de la bun început?

– E drumul pe care mi l-am ales, replică ea cu jumătate de glas.

Cu toate astea, pe măsură ce se apropia de inima Africii, toate certitudinile ei dispăreau fără să poată face nimic…

Capitolul 5

– Păreai îngrijorată la prima oră, Jessamine. Nu merge ceva? întrebă Matthiew așezând pe masă cana cu cafea.

Tânăra femeie oftă și se ridică, după ce terminase un mic dejun frugal.

– Ai terminat? întrebă ea. Aș vrea să vorbim puțin.

– Dacă insiști, mormăi Matthiew fără prea mult entuziasm.

Părăsiră răcoarea sălii de mese care avea o perspectivă magnifică spre lac.

În dimineața aceea, Marc trebuise să plece devreme ca să ajungă la locul unde se făceau filmările, și Iris Jensen trândăvea. În condițiile astea, Jessamine luase micul dejun împreună cu Matthiew și Glenda Summerley.

Aceasta trebuia să aibă grijă ca actorul să nu întârzie la filmare, și asistase amuzată la neînțelegerea care începea să apară între cei doi.

Cu toată atenția binevoitoare din partea lui Bennet și a Albertei, servitorii lui Marc Power, Jessamine se simțea demoralizată. Cu o zi înainte, dispăruse discret în timpul seratei, gândindu-se că ar fi avut mai mult curaj să-l înfrunte pe actor după un somn bun.

Dar dimineață, își dăduse repede seama că Matthiew era rănit, și foarte pornit împotriva ei. Fără tragere de inimă, tânăra femeie luase deci hotărârea s-o termine cât mai repede cu el. Din păcate, se simțea încă obosită și incapabilă să se gândească la ceva, pentru că toate gândurile ei se îndreptau în permanență spre Marc.

Locuința acestuia era magnifică. Jessamine se opri o clipă, ca s-o privească mai bine. Ridicată pe un promontoriu stâncos, domina lacul Malawi. Făcută din lemn de abanos, avea ferestre mari protejate de plase de țânțari care se deschideau spre grădină.

Puțin mai jos, Marc avea o plajă privată, în jurul unui mic golf. Acolo puteau fi ancorate mai multe ambarcațiuni, și era dotată cu instalații pentru schi nautic, planșe cu velă și alte sporturi nautice.

Jessamine abia aștepta să le încerce, îndemnată cu ardoare s-o facă de către Bennet.

În sfârșit, erau și câteva stânci, unde valurile se spărgeau înspumate. Acolo se opriră Matthiew și Jessamine, cu ochii ațintiți spre întinderea apei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Matthiew, suspicios. Ieri noapte, la hotel, n-ai vrut să-mi deschizi, și a trebuit să plec fără tine. Bineînțeles, am fost sigur că ai fi preferat compania lui Marc Power! Și aseară, ai făcut totul ca să nu dai ochii cu mine. Ce nu merge, Jessamine? Marele regizor te-a cucerit până la urmă?

Tonul ironic al actorului o jigni. Fără să răspundă, Jessamine continuă să privească apa scânteietoare.

– Atunci? insistă Matthiew, nerăbdător.

Tânăra femeie se întoarse spre el și îl privi, deodată foarte serioasă.

– Matthiew, e greu de spus… începu ea ezitant. Bineînțeles, o să-ți pară de necrezut, dar uite cum stau lucrurile: nu știam că ești căsătorit.

– Cum așa?! exclamă însoțitorul, stupefiat. În sfârșit. Jessamine, nu vorbi prostii, nimeni nu poate să nu știe așa ceva!

– Ba da, din păcate. Căsătoria ta a avut loc în perioada în care eu eram departe de civilizație, în deșertul

Namibiei. Matthiew, chiar îmi pare rău, adăugă femeia după o scurtă pauză.

– Îți pare rău?! Încerci să-mi dai de înțeles că mariajul meu schimbă cu ceva relația noastră?

– Mă tem că da, încuviință femeia, cu regret .

– Nu cred o iotă din povestea asta, mârâi Matthiew. În cazul ăsta, de ce-ai venit aici? Ai inventat toată povestea asta pentru că îl preferi pe Marc Power. El, bineînțeles, e marele, genialul regizor în timp ce eu nu sunt decât o marionetă în mâinile lui! Fii serioasă, nu ești prima care e copleșită de farmecul lui… Chiar și Zoé îl mai iubește!

– Fii serios, Matthiew, de ce să fii gelos pe Marc? întrebă Jessamine, cu nesiguranță.

Furia actorului se transforma într-un adevărat haos.

– … Zoé te iubește, sunt sigură de asta, afirmă femeia. Altfel, nu s-ar fi măritat cu tine…

– A făcut-o pentru că a crezut că Power se săturase de relația lor. Continuă și acum să aibă un adevărat cult pentru el. N-are rost să-mi spui că venerația nu înseamnă dragoste. Zoé mi-a repetat asta de o mie de ori, dar eu nu văd absolut nici o diferență. De altfel, și tu te-ai îndrăgostit de el, trase bărbatul concluzia, cu amărăciune.

– N-ai dreptate, insistă Jessamine. Și totuși… Toată povestea asta e ridicolă, Matthiew. Nu vroiam să am doar o aventură cu tine, îmi închipuiam că o să mă ceri de nevastă. Atunci, vezi bine că Marc nu are nici o legătură cu decizia mea; nici el n-ar fi niciodată de acord să se însoare cu mine.

– Ai dreptate, încuviință Matthiew. Nu are destulă încredere în femei ca să se lege de vreuna. De multe ori, m-am consolat la succesele lui spunându-mi că are cel puțin un handicap: nu e în stare să aibă încredere în femei. Dar acum, mă întreb dacă ăsta nu e, dimpotrivă, punctul lui forte.

– Nu poți să nu mai vorbești despre el?

– Ba da, atunci când Zoé va înceta în sfârșit să-l iubească! replică el într-o pornire violentă. Până atunci… Ascultă, Jessamine, să așteptăm venirea lui Zoé ca s-o rupem. Ea nu va ști nimic despre ce s-a întâmplat, pentru că toată lumea va fi cât se poate de discretă… Și pe urmă, ce importanță are?

– Matthiew, cât ești de copil! exclamă Jessamine, decepționată.

O sclipire de mânie îi fulgeră în ochi când adăugă:

– În plus, atitudinea ta este jignitoare față de mine. Acum îmi dau bine seama că nu mă iubești.

– Ba te iubesc, exclamă bărbatul cu încăpățânare.

– Nu, o iubești pe Zoé. Se simte de fiecare dată când îi rostești numele. Îmi pare rău… Credeam că te iubesc, dar până la urmă nu mai sunt atât de sigură…

Auzind aceste cuvinte, chipul actorului exprima o furie violentă. Cu pumnii strânși, se apropie de tânăra femeie care făcu un pas înapoi, speriată de amenințarea pe care i-o citea în ochi.

– Ești o zurbagie! exclamă el, cu furie stăpânită. O să mi-o plătești, fii sigură de asta! Te crezi deaupra celorlalte, ca să refuzi o legătură trecătoare? Tocmai tu, fata unei aventuriere!

Auzind cuvintele acestea, Jessamine păli, însă nici nu clipi.

– Uite c-am ajuns și aici! exclamă ea, resemnată. Și când te gândești că îți eram recunoscătoare pentru discreția în legătură cu problema asta... Dar acum, nu mai pot să contez pe asta, nu-i așa?

Aruncând o privire spre casă, femeia adăugă, pe un ton morocănos:

– Te caută Glenda Summerley; trebuie să fi venit vremea să plecați la filmare.

Matthiew se întoarse și el, și văzând-o pe Glenda făcându-i semne, se pregăti să se ducă la ea, nu înainte de a adăuga spre Jessamine:

– Fii sigură c-o să-ți pară rău…

O senzație de dezgust o cuprinse pe tânăra femeie, care se mulțumi să contemple lacul. După ce mașina ducându-i pe Matthiew și Glenda se îndepărtă, rămase mult timp adâncită în gânduri.

Bietul Matthiew… Era atât de dezorientat! Gelozia lui maladivă față de regizor era o dovadă a faptului că nu avea încredere în el însuși. Se folosise de ea doar ca să iasă el în evidență. Fără îndoială, pentru că mai spera de asemenea să recâștige dragostea soției sale. Acceptând ospitalitatea lui Marc, femeia nu făcuse altceva decât să-i trezească lui Matthiew bănuielile.

Acum, situația era atât de complicată, încât Jessamine nu mai vedea cum să rezolve problemele. Știa că nu și-ar fi iertat niciodată dacă actorul n-ar fi dus la bun sfârșit turnarea filmului lui Marc Power.

Cu toate astea, și el avea partea lui de responsabilitate în ceea ce se întâmplase. În definitiv, el fusese cel care o invitase. Trebuia să se teamă de sentimentele care-l frământau pe Matthiew; auzise despre gelozia lui. Atunci, de ce să-și asume un asemenea risc? Și mai ales, de ce îi acceptase invitația?

Jessamine se gândi câteva clipe. Nu mai era sigură de motivele care-i justificau gestul impulsiv. Când îi făcuse

propunerea, avea o stare de spirit care ar fi făcut-o să înfrunte pe toată lumea, dacă ar fi trebuit. Dar poate voise să-l sfideze pe Marc Power? La urma urmei, Matthiew nu vorbea prostii când spunea despre ea că simțea o atracție față de cineast… De fapt, gândul să nu-l mai vadă îi fusese absolut insuportabil.

Totuși, spusele bărbatului nu-i lăsaseră nici o speranță. Bineînțeles, regizorul n-ar fi refuzat să aibă o relație cu ea, însă despre căsătorie nici nu putea fi vorba.

Jessamine se mustră în sinea ei. Bineînțeles, mai avea timp să fugă… Dar să plece, însemna să renunțe să-l mai vadă, să-l mai audă, și nu se simțea în stare de așa ceva. Nu încă. Dar, în curând, își promise să plece. Până atunci, avea un scurt răgaz. Ca să-l vadă mai bine, să-l admire de departe… Pentru că, inevitabil, trebuia să iasă din viața lui Marc Power, ziua aceea avea să vină mult prea devreme.

***

Filmarea se desfășură fără incidente, la câțiva kilometri de lac. Un sat african, cu colibe de chirpici,

fusese special construit pentru filmare. Actorii erau la locurile lor, și figuranții așteptau părerea realizatorului despre scena pe care abia o turnaseră.

Marc Power era printre ei, stând de vorbă cu Yvon Gurdal, profesorul pe care îl angajase să verifice autenticitatea câtorva scene istorice.

Alături de Iris Jensen, Jessamine nu-și putea dezlipi privirea de regizor. Îmbrăcat doar cu niște pantaloni, își expunea torsul bronzat soarelui arzător. Văzându-l astfel, Jessamine își aduse aminte cu o strângere de inimă de atingerea lor. Bineînțeles, ar fi făcut mai bine dacă ar fi stat acasă, dar atunci când Iris îi propusese să vină un ceas sau două pe platoul de filmare, nu putuse rezista tentației.

– Jessamine… Jessamine?

Din glasul lui Iris Jensen răzbătea amuzamentul, arătând că se chinuia de câtva timp să-i atragă atenția.

– Îmi pare rău că te-am trezit la realitate, continuă Iris, dar poți să-mi satisfaci curiozitatea? Ce se-ntâmplă astăzi? De ce tehnicienii te-au invitat să ieși cu ei, și de unde vine stânjeneala Christinei Mac Leod? De obicei vă înțelegeți foarte bine…

Și Jessamine remarcase că membrii echipei se uitau pe furiș la ea și făceau comentarii discrete.

– Cred că înțeleg ce s-a întâmplat, spuse ea interlocutoarei pe un ton resemnat. Vezi tu…

– Jessamine, ai pus ochii pe cineva care ți-e pe plac, printre oamenii ăștia? interveni Glenda Summerley apropiindu-se de cele două femei.

Jessamine ridică ochii și schiță un zâmbet glacial.

– Aș putea să te învinuiesc de defăimare pentru cuvintele astea, Glenda, declară ea fără să tremure. Te asigur că nu mă gândesc să vânez pe teritoriul tău.

Fără să-i acorde nici o atenție, secretara se întoarse spre Iris și-i adresă un zâmbet ireproșabil.

– Nu ești la curent? Astăzi, toată lumea nu vorbește decât despre asta. S-ar părea că mama Jessaminei este o femeie de moravuri ușoare…

– Ei și? Asta nu însemnă deloc că Jessamine este la fel.

Jessamine îi aruncă o privire recunoscătoare actriței, apoi i se adresă Glendei:

– Te previn că dacă vei continua să răspândești zvonuri pe seama mea, o să fiu nevoită să-mi angajez un avocat.

– Sper că ai înțeles, Glenda. Ai face mai bine să ne lași în pace, fu de părere Iris.

După ce le aruncă o privire crâncenă, secretara se îndepărtă cu un zâmbet disprețuitor pe buze.

– Aș strânge-o de gât! izbucni vehement Iris. N-are deloc scrupule!

– Ai dreptate, oftă Jessamine. Nu-mi place să recurg la amenințări, dar n-am să mă las insultată fără să reacționez.

– Nu te enerva, spuse Iris pufnind în râs. Ai găsit cuvintele potrivite care s-o facă să tacă. Dar de unde a aflat o asemenea grozăvie?

– De la Matthiew, bănuiesc, răspunse Jessamine cu voce gâtuită. A aflat asta la Johannesburg și s-a grăbit să răspândească zvonul, după ce i-am anunțat despărțirea noastră, azi-dimineață.

Actrița o privi gânditoare, apoi declară, zâmbind:

– Așadar, ați rupt-o… Îmi pare bine pentru Zoé! Vestea asta o să-i placă și lui Marc. Dacă aventura ar mai fi durat , Zoé ar fi avut mult de suferit. Matthiew e un prost, nu are încredere în el însuși și nu vede că nevasta îl iubește sincer. Totuși, nu-mi vine să cred că te vorbește de rău.

– Aha! asta înseamnă că a prins-o pe Glenda când era furioasă.

– Da, fără îndoială. Acum, trebuie să fie în caravană, rumegându-și decepția, rușinat și neștiind cum să se facă iertat. Jessamine, nu-l repinge atunci când va veni să-și

ceară scuze, altfel filmarea va avea de suferit. Cred că mă duc să-l caut și să încerc să-l liniștesc puțin.

Spunând acestea, actrița se îndepărtă. Jessamine se întoarse spre Marc, care nu era departe, și surprinse în privirea lui o sclipire amenințătoare.

Imediat, tânăra femeie își întoarse fața, cu gura uscată și inima bătându-i nebunește. Ce însemna privirea asta? Era supărat pe ea din nou, și nu știa din ce cauză… Nu-și dădea seama de presiunea pe care era nevoită s-o suporte? Era, într-adevăr, prea mult!

Puțin mai târziu, în timp ce era lângă cantină, Jessamine îl văzu pe Marc Power apropiindu-se. Adoptă imediat o mască nepăsătoare. Pentru o clipă, crezu că avea să treacă prin fața ei fără să spună un cuvânt, dar deodată, el se opri și o privi cu o expresie agresivă.

– Ce te-a făcut să-i spui Glendei povestea ta? Nu poți suporta să nu fii în centrul atenției generale?

– Ba dimpotrivă, aș prefera să se uite de mine! Fiecare minut este o adevărată tortură, replică Jessamine cu răceală. Credeam că ai să înțelegi, după ce ți-am spus ieri.

– Așa credeam și eu, dar se pare că m-am înșelat în privința ta, spuse Marc, perfid.

– Îți închipui întotdeauna ce e mai rău! izbucni vehement tânăra femeie. Chiar credeai că pot să-i fac confidențe fermecătoarei tale secretare?

– În cazul ăsta, să înțeleg că mă bănuiești pe mine că i-am spus toată povestea?

– Nu, bineînțeles că nu! se înfurie Jessamine. Spre deosebire de tine, eu am încredere în oameni, și știu că niciodată n-ai face un lucru așa de josnic.

– Îmi faci o mare onoare, replică Marc pe un ton ironic. Atunci, de ce ești atât de furioasă?

– Pentru că mi-ar fi plăcut să ai și tu tot atâta încredere în mine, răspunse cu amărăciune cea întrebată. În afară de tine și de cea mai bună prietenă a mea, nimeni nu știa despre treaba asta. Ea este cea care m-a trădat, și Matthiew s-a grăbit să-i spună Glendei acest secret.

– Se pare că ai făcut o greșeală făcând confidențe acestei pretinse prietene, spuse Marc gânditor.

– Nu. I-a părut rău, după aceea. A făcut așa din cauza geloziei…

– Și de ce a căutat Matthiew să se răzbune pe tine? În sfârșit, ați terminat-o?

– Da, poți să fii mulțumit. De acum, fericirea lui Zoé nu mai e amenințată. Concentrează-te asupra a ceea ai

de făcut din moment ce ăsta este singurul lucru care, într-adevăr, te interesează!

Cum tânăra femeie se pregătea să-i întoarcă spatele, regizorul o prinse de mână și o sili să se întoarcă.

– Ai dreptate, aș face orice pentru filmul ăsta, recunoscu cineastul cu jumătate de voce. Îl consider ca pe o datorie pe care o am față de Africa. Este realizarea mea, însă moral, ea aparține oamenilor de aici. Fii liniștită totuși, n-am de gând să mă las distrus de munca mea.

Fascinată de blândețea din privirea lui, Jessamine uită toate reproșurile pe care le avea de făcut.

– Dar nu te simți niciodată strivit de responsabilitate? întrebă femeia, palpitând.

– N-am de ales. Sunt singurul care poate să facă acest film, explică regizorul, senin.

Deodată, Jessamine își dădu seama că Marc nu-i mai acorda nici o atenție. Era adâncit în sinea lui, copleșit de gânduri. Brusc, o cuprinse teama. Dacă ar fi continuat să-i facă asemenea confidențe, risca să se atașeze din nou de el… Trebuia neapărat să se îndepărteze, înainte de a fi prea târziu!

– Ei bine, sper că nu ți-am făcut mai multe probleme, spuse femeia cu aparentă dezinvoltură. Matthiew e

pornit împotriva ta, fiind convins că am venit aici pentru tine.

– Nu mă surprinde să aud așa ceva despre el, răspunse Marc pe un ton sec.

Apoi, cu un zâmbet ironic, adăugă:

– Trebuie să recunoști că are dreptate!

– Ți-am explicat deja ce căutam, și m-ai făcut să înțeleg clar că nu ești bărbatul care îmi trebuie, îi aminti tânăra femeie, cu nesiguranță în glas. Marc Power se îndepărtă cu pași mari, fără să remarce confuzia Jessaminei. Aceasta rămase nemișcată câteva clipe, pradă unei intense agitații.

I se părea că, încet-încet, capcana în care se prinsese se închidea.

***

În zilele care urmară, Jessamine îl observă pe regizor și își dădu seama din ce în ce mai bine de responsabilitățile care-i apăsau pe umeri, și care făceau din el o ființă singuratică.

Pe parcursul filmărilor, apăreau la suprafață animozități, se năștеau povești de dragoste; astea făceau parte din lumea cinematografului, însă toți erau dornici să ajungă la același final și se bazau pe cineast cu aceeași încredere.

Totuși, Marc Power își păstra întotdeauna aceeași stăpânire de sine. Capacitatea lui de muncă părea nelimitată. Niciodată nu dădea semne de oboseală. Numai că Jessamine își dădea seama uneori de tensiunea pe care o avea în el, dintr-o inflexiune sau tonul tăios al vocii.

Era firesc ca un regizor să simtă efectele tensiunii și tânăra femeie se întrebă cum se elibera de povara asta. Aparent, acum nu era nici o femeie în viața lui, cu toată bunăvoința ostentativă a Glendei Summerley. Totuși, Marc Power avea nevoie de cineva lângă el, căruia să i se poată destăinui, să uite de toate grijile. Nici măcar un bărbat atât de deosebit nu putea să trăiască așa, retras în singurătatea lui.

Pentru moment, regizorul nu avea deloc timp pe care să-l consacre Jessaminei. Dar aceasta știa că nu o uitase. Atitudinea provocatoare pe care o adopta de fiecare dată când vorbea cu ea, cât și hotărârea care se citea în ochii lui erau de-ajuns s-o convingă. Atrași unul de celălalt,

erau totuși despărțiți de un conflict pe care nu reușeau să-l rezolve…

Câteodată, Jessamine se simțea ca o victimă căreia un animal de pradă îi acorda o clipă de răgaz. De asta rămânea circumspectă, asistând rareori la ședințele de turnare. Deocamdată, profita să facă un pic de turism cu Bennet. Servitorul, fericit și mândru să-i arate locurile, se dovedi un ghid excelent.

Totuși, în adâncul sufletului, tânăra femeie știa că trebuia să plece. Dar cum putea să dispară din existența lui Marc? Nu putea suporta ideea să nu-l mai vadă.

„Nu încă, implora în sinea ei, nu încă!"

Capitolul 6

– Avem program astă-seară, anunță Iris, veselă.

Instalate pe verandă, actrița și Jessamine își făceau siesta după o masă bună în timp ce Matthiew, care nu avea să participe, preferase să rămână singur în salon. Cât despre Marc, el se grăbise să plece împreună cu Glenda Summerley și tehnicienii să facă niște încercări pentru o scenă de magie neagră care avea să se turneze cât de curând.

– Bennet și Alberta ne propun să mergem să dansăm într-una din colibele care sunt folosite ca localuri de noapte, continuă Iris, și eu una, am fost de acord. Jessamine, dacă n-ai altceva de făcut, n-ai vrea să vii cu noi?

Jessamine ezită în prima clipă. Își amintea de spusele lui Marc referitoare la asemenea localuri. Îi spusese că acolo era o ambianță caldă, care nu i-ar fi convenit unei persoane „încuiate", ca ea. Dar astăzi, el nu era aici, așa încât putea să-și abandoneze obișnuita neîncredere.

– Chiar mi-ar plăcea, îi răspunse lui Iris cu entuziasm. Dar localnicii să nu ne considere intruși…

– Fii liniștită. Bennet mi-a spus că cei de aici sunt niște oameni foarte primitori.

Iris reuși să-l convingă și pe Matthiew, și, nu după mult timp, cei trei plecară. „Discoteca", să-i zicem așa, se afla în pădure, la câțiva kilometri de sat. Nevăzând nici o mașină prin apropiere, Jessamine își spuse că trebuia să fie închis, dar Bennet o contrazise imediat:

– Nu, oamenii vin pe jos din sat. Intrați, prieteni!

De cum trecură pragul, toate privirile se întoarseră spre ei. Alberta începu să râdă și spuse:

– Nu sunteți obișnuiți ai localului. Nu au de multe ori ocazia să vadă albi intrând aici.

Curioasă, Jessamine și însoțitorii ei începură să examineze locul. În încăperea nu prea spațioasă, se distingeau mai mulți bărbați decât femei. Podeaua era de ciment și lumina venea doar de la o lampă agățată de tavan.

Deși erau mese și scaune împrăștiate, cei mai mulți clienți stăteau la bar sau rezemați de pereți.

Preluând conducerea operațiunii, Bennet comandă de băut și se așezară la o masă. Într-un colț, un tonomat făcea tot timpul să se audă muzica singurului disc pe care-l avea.

– Nu se dansează? întrebă Jessamine.

– Nu prea des, și nu înainte de a se găsi cineva care să spargă gheața, explică Bennet ridicându-se repede. Haide, Jessamine, cu siguranță, ești o bună dansatoare.

Tânăra femeie dansă cu el, apoi cu altcineva din cei aflați în local. Nu după mult timp, Matthiew și Iris li se alăturară. Când discul se termină, oamenii îi aplăudară cu entuzaism pe dansatori.

Atunci, Iris, căreia îi plăcea să se amestece în treburile altora, propuse:

– Matthiew, cred că ar fi bine s-o inviți pe Jessamine la dans…

Auzind aceste cuvinte, chipul actorului se întunecă, dar trebui să fie de acord, ca să nu pară nepoliticos. Fără prea mult entuziasm, o invită deci pe Jessamine.

– Pe mine mă amuză aici, pe tine nu? începu tânăra femeie cu precauție.

– Nu, nu prea, veni răspunsul, pe un ton morocănos. Cred că-ți dai seama că mi-e greu să mă simt în largul meu, în compania ta.

– Pentru că mai ești încă furios, sau pentru că ai remușcări? întrebă malițios dansatoarea.

– Jessamine!… Îmi pare atât de rău pentru ce ți-am făcut, exclamă Matthiew.

Vorbise cu atâta sinceritate, încât o impresionă.

– Nu știu ce m-a apucat, continuă el, dar n-am putut să mă abțin. Totuși, știam cât se poate de bine că Glenda avea să povestească mai departe ceea ce a aflat, și o să-ți facă rău.

– Să uităm incidentul ăsta, propuse pe un ton destins însoțitoarea lui.

– Jessamine, de ce să nu…

Se opri, și o privi cu o expresie… vrednică de milă.

– Nu vreau să te hărțuiesc, dar nu știi ce reprezinți pentru mine. Ești atât de frumoasă, atât de inteligentă…

– Matthiew, de ce ai atât de puțină încredere în tine? Iris mi-a spus că soția te iubește.

– Nu pot să văd calm lucrurile, replică actorul, dezamăgit. Știu că ar trebui să am încredere în Zoé, dar… e din cauza lui Marc Power.

El reprezintă tot ce nu sunt eu: e renumit pentru inteligență, geniul lui creator… în timp ce eu n-am decât fizicul.

Tinerei i se făcu milă de însoțitorul său. Lipsa lui de siguranță îl făcea atât de vulnerabil, încât ajunsese să-i deteste pe ceilalți, închizându-se într-o singurătate amară…

Simțindu-se vinovată pentru tot, se strădui să-l încurajeze:

– Ai talent, Matthiew. Fizicul tău n-ar folosi la nimic dacă n-ai fi convingător în diferitele roluri pe care le interpretezi.

– Și cine mă face convingător? Doar un regizor bun, interveni tânărul, cu asprime în glas.

– Trebuie să existe talent de la bun început, altfel nu te-ai descurca cu rolurile din filmele lui Marc.

– Da, dar trebuie să mă conducă cineva. Spre deosebire de alți actori, care pot trece și de partea cealaltă a camerei de filmat, eu n-aș putea niciodată să ajung un bun realizator.

– Doamne, și te condamni pentru atâta lucru?

– Dacă merg așa mai departe, până la urmă o să fii de acord cu mine! replică el cu ironie.

Făcu un efort să se liniștească, și continuă pe un ton ferm:

– Scuză-mă, Jessamine, n-am dreptul să te plictisesc cu problemele mele. Să fim prieteni începând de azi…

Uimită de această bruscă și totală schimbare în bine, tânăra femeie se opri din dans, și, arborând cel mai frumos zâmbet, îl sărută cu blândețe pe obraz. Iris Jensen, care-i observa de la distanță, îi făcu semnul victoriei.

Cum muzica abia începuse din nou, Matthiew și Jessamine se treziră deodată singuri pe ringul de dans. Femeia, conștientă de atenția care li se acorda, fu surprinsă să constate că lucrul ăsta îi plăcea. Pentru prima dată, nu se simțea deloc intimidată de privirile celorlalți.

Începu să danseze cum nu mai dansase niciodată până atunci. Purtată de ritmul muzicii, se ondula încet, cu ochii ațintiți în cei ai partenerului de dans, cu un zâmbet plutind pe buzele întredeschise. În jurul ei, nu mai exista nimic.

Discul era pe terminate când Jessamine avu impresia difuză a unei amenințări. Se uită în jurul ei, căutând cauza care îi pricinuia tulburarea, când deodată, chipul îi împietri.

Așezat la o masă, Marc Power o contempla, cu un zâmbet enigmatic pe buze.

Fără s-o piardă din ochi, el se ridică și se apropie de marginea ringului de dans, unde stătea Iris.

– Unde e Glenda? îl întrebă ea.

– S-a întors acasă cu unul dintre tehnicieni, răspunse Marc privind-o în continuare pe Jessamine.

Tânăra femeie simți un fior. De când îl văzuse la masă, toată buna dispoziție îi dispăruse, ca să lase locul unei tensiuni extreme.

– Vino să dansăm, Jessamine, îi ordonă regizorul în timp ce muzica începea din nou.

Jessamine ridică spre el o privire bănuitoare; nu o invita la dans, îi ordona.

Ascultătoare, se apropie de el, cu părere de rău. Marc o îmbrățișă imediat și, câteva clipe, se înfruntară din priviri, nepăsându-le de atenția cu care erau priviți.

Pe urmă, Marc o antrenă într-un dans lent și senzual. Cu trupul strâns lipit de al regizorului, Jessamine se sperie de senzația care se trezea în ea. Încordată de dorință, luptă totuși ca să reziste tentației.

– Se pare că farmecul lui Yates ți-a risipit până la urmă pretinsele scrupule, murmură Marc cu voce gravă.

– Într-adevăr, nu refuz să dansez cu un bărbat sub pretextul că e însurat, replică imediat femeia. E cât se poate de onorabil, totuși.

– Adevărat? răspunse Marc pe un ton sceptic. Cu toate astea, te-am văzut sărutându-l…

– A fost doar un gest de prietenie. Și-a cerut în sfârșit scuze pentru felul cum s-a purtat.

– Atunci, totul merge din ce în ce mai bine, nu?

– Nu chiar așa, dar, cel puțin am hotărât să ne înțelegem cât se poate de bine. Ai prefera să nu mai vorbim unul cu celălalt? Asta ar putea trezi bănuielile lui Zoé Pym, adăugă ea cu arțag.

– De fiecare dată când rostești numele lui Zoé, parcă lași impresia de gelozie, remarcă gânditor regizorul. Și mă întreb de ce. Să fii oare îndrăgostită de Matthiew?

Jessamine râse nervos.

– Nu. Credeam că-l iubesc, dar acum, știu că m-am înșelat. Voiajul la Malawi mi-a permis cel puțin să-mi descopăr adevăratele sentimente…

– Ai făcut bine că ai venit să te asiguri în legătură cu asta, spuse Marc pe un ton zeflemitor.

– După tot ce ți-am spus despre mama, speram să înțelegi de ce mă port așa…

– Te înțeleg foarte bine, Jessamine, spuse el fără grabă, dar asta nu înseamnă că sunt de acord. Te înșeli dacă lași hotărârea pe care ai luat-o să-ți strice viața. Dar spune-mi, ce crede Matthiew despre despărțirea asta?

– Nu-și va reveni curând întru totul, murmură tânăra femeie. Știi foarte bine că ai o responsabilitate la fel de mare ca mine în povestea asta; e mistuit de gelozie. În mintea lui, tu ești marele regizor, și el… nu e decât un simplu actor.

– Nu se înșală, afirmă Marc. N-are stofă să reușească altfel, decât în fața camerelor de filmat.

– Ce crud ești!

– De ce? Pentru că privesc realitatea în față? Nu pot să fac nimic pentru Matthiew. Ura lui exacerbată este din cauză că Zoé a fost amanta mea înainte de a-l cunoaște. Din păcate, Matthiew și cu mine suntem făcuți să lucrăm împreună. Nu fac filmări decât cu cei mai buni actori, iar el caută cele mai bune roluri.

Auzind aceste cuvinte, tânăra femeie căpătă o expresie gânditoare.

– Ce păcat că Matthiew nu poate să considere filmările ca pe o muncă în echipă! oftă ea. În orice caz, ar trebui să știe că mii de oameni se duc la cinematograf tocmai ca să-l vadă pe el.

– Tocmai asta nu-i convine: ar prefera să fie recunoscut de elită. Spune-mi, Jessamine, ce te face să te duci la un film?

– Ei bine, mă interesează subiectul filmului, regizorul… Ah, înțeleg ce vrei să spui!

– Da, de asta ținea Matthiew atât de mult la tine. Faci parte din această elită, și admirația ta pentru el i se pare miraculoasă.

– Vroia doar să profite de mine… înțelese tânăra femeie. Săracul, am făcut lucrurile și mai grele pentru el!

– N-ai de ce să-l plângi, i-o tăie Marc, sec. Matthiew nu are decât ceea ce merită, și noi nu-i folosim la nimic. N-are rost să te simți vinovată față de el. Dar, am vorbit destul despre el… Acum, fii atentă la muzică și dansează!

Strângând-o mai tare în brațe, o conduse cu o mână fermă dar ușoară. Jessamine era pe deplin conștientă de trupul lipit de al ei. Numai teama de a nu semăna cu maică-sa o făcea să nu se abandoneze în brațele lui Marc…

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă nerăbdător partenerul său. Liniștește-te… De ce să nu accepți inevitabilul?

– Cât timp sunt limpede la minte, nimic nu e inevitabil.

– Atunci, am să te fac să-ți pierzi șirul gândurilor, amenință Marc cu un râs sardonic. Să știi că sunt în stare de așa ceva.

Jessamine era convinsă de asta, și confuzia îi spori.

– Nu poți să-mi respecți dorințele? îl întrebă cu demnitate.

În clipa aceea, era dureros de conștientă de fragilitatea împotrivirii ei, pentru că nu era prizoniera acelui bărbat, ci a firii proprii, senzuale și profunde.

Fără să acorde importanță spuselor ei, Marc o întrebă:

– Mai devreme te distrai, nu?

– Da, până când ai apărut tu, răspunse răutăcios tânăra femeie.

– Ei bine, dacă nu-ți mai place aici, hai să plecăm! Ceilalți pot foarte bine să se întoarcă fără noi.

Brusc neliniștită, Jessamine își privi însoțitorul în ochi, cu speranța că-i va ghici intențiile. Dar el nu lăsa nimic să se vadă. Nefiind în stare să-l refuze, se înclină, resemnată.

La ce bun să-i reziste? Marc Power obținea totdeauna ce-și dorea! Și pe urmă, în adâncul sufletului, o voce îi șoptea că nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să rămână singură cu el…

O dată ajunși în mașină, totuși, teama începu să nu-i dea pace. Numai să nu-i fi luat acceptarea drept o capitulare totală…

– Unde mergem? întrebă femeia, cu jumătate de glas.

– Te duc acasă. Nu te teme: dacă vrei, poți să strigi după ajutor…

– Toată povestea asta e caraghioasă, murmură femeia.

Fără să spună nimic, Marc puse o casetă să cânte și nu mai schimbară o vorbă. Încet-încet, Jessamine se liniștea. Pe furiș, aruncă o privire spre șoferul al cărui profil se detașa în întuneric și scoase un oftat. Situația părea de nerezolvat: n-ar fi fost niciodată mulțumită cu o simplă legătură, și totuși, Marc era o atracție formidabilă pentru ea.

Când, în sfârșit, ajunseră, Jessamine se grăbi să iasă din mașină și porni repede spre casă. Înainte de a avea timp să se îndepărteze, Marc o prinse de mână și o sili să-l privească în față.

– Jessamine…

Femeia rămase nemișcată, privindu-l fix, cu o disperare mută.

Lângă ei, grădina era scăldată în lumina palidă a lunii. Numai clipocitul apei care se lovea de stânci tulbura liniștea deplină.

– Ce-i cu tine? întrebă încet Marc Power.

Își așezase mâinile pe umerii ei și o privea atent.

– Nimic, lasă-mă în pace. Nu… nu vreau să-ți fiu amantă…

Un zâmbet fugar lumină chipul bărbatului, care răspunse cu blândețe:

– Încă nu ți-am cerut așa ceva. Haide, vino să ne plimbăm. Îți promit să mă supun dorințelor tale.

Nefiind în stare să-i reziste, Jessamine îl lăsă s-o prindă de mână și porniră prin grădină.

– Ce părere ai, după seara asta tipic africană?

– E o experiență deosebită să stau la un loc cu populația locală. La mine în țară, nu-i posibil așa ceva, mărturisi Jessamine renunțând la obișnuita ei rezervă.

Nu știa dacă farmecul bărbatului sau noaptea o determina deodată să fie ea însăși, fără artificii…

– Îți place aici?

– Da… mult.

– Aș putea să te duc să vizitezi locurile, când o să am mai puțin de lucru, continuă Marc.

– Poate… veni răspunsul, vag.

Încercă să-și elibereze mâna, dar regizorul o ținea ferm.

– Nici un poate! Dansezi nemaipomenit de bine, și vreau să te duc în cele mai bune cluburi.

Încă o dată, Jessamine încercă să-și elibereze mâna. Surprinsă, constată că Marc își împletise degetele cu ale ei și contactul acesta intim îi transmitea o emoție stranie, ca și cum ar fi chinuit-o un foc interior.

Acum, ajunseseră pe plajă.

– Să ne întoarcem, sugeră femeia, aparent cât se poate de calmă. Am mers destul de departe.

– Mie nu mi se pare, replică bărbatul.

Încet, el îi ridică bărbia.

– Marc…

– Nu-ți fie frică... Jessamine, aș vrea să-mi acorzi o a doua șansă. Totul a început atât de rău pentru noi. Ar fi păcat să rămânem aici.

Cu o infinită delicatețe, o mângâie pe față. Jessamine simți atunci o dorință nestăpânită trezindu-se în ea.

– Nici nu se pune problema, murmură ea cu glas înăbușit.

– Te temi de o aventură fără perspectivă, nu-i așa? Dar ți-aș oferi mult mai mult de atât.

– Nu te cred, murmură Jessamine cu un glas abia auzit. Lasă-mă să plec.

– Nu imediat…

Bărbatul rămânea calm, impasibil. Totuși, tânăra femeie putu să sesizeze o notă de furie în glasul lui.

– Trebuie să știu,Jessamine. Mă dorești, nu-i așa? Atunci, de ce ți-e teamă?

– Nu știu, dar mi-e frică, Marc!

– Sunt atât de înfricoșător?

Tulburată, îl privi câteva clipe. În lumina lunii, îi vedea clar chipul pe care se distingeau umbre misterioase.

– Nu de tine mă tem, ci de mine însămi, recunoscu femeia într-un moment de luciditate.

– Pentru că ești o copilă pierdută, care nu știe unde este, răspunse el cu un zâmbet tandru. Exemplul mamei tale îți întunecă mintea! Până la urmă, Jessamine, ești o persoană inteligentă. A venit timpul să ai încredere în mine… să ai încredere în tine însăți! Te rog…

Impresionată de această rugăminte, Jessamine puse mâinile pe pieptul lui. Acum știa ce simțea neclar în sinea ei, de când îl întâlnise. Sentimentele ei erau mai mult decât o simplă atracție fizică. Îl iubea, pur și simplu.

Într-o străfulgerare, mai înțelese și că regizorul o punea la încercare. În fond, nu simțea pentru ea decât o simplă dorință fizică. Dacă ar fi iubit-o într-adevăr, nu i-ar fi cerut niciodată un asemenea sacrificiu.

„Oh, se gândi în sinea ei, ar fi atât de simplu să cedez dorințelor lui, ar fi atât de plăcut, dacă măcar m-ar iubi!"

– Nu, nu pot! murmură, cu glasul vibrând de disperare.

– De ce, Jessamine? Unde ți-e curajul?

– Credeam că-mi înțelegi motivele, îi reproșă femeia, cu amărăciune.

– Știu că mă dorești, afirmă Marc, implacabil.

Și, parcă să-i dovedească asta, o strânse mai tare.

– Mi-ai promis, începu Jessamine stăpânindu-și frisoanele de plăcere pe care le simțea…

– Am promis să mă supun dorințelor tale, și vrei să te sărut, o întrerupse bătbatul cu o voce gravă.

Avea dreptate. Deja se strângea lângă el, cerând sărutul atât de așteptat. Când se aplecă spre ea, tânăra femeie nu mai încercă să-i reziste.

Curând, o tulburare de nedescris o cuprinse, și creștea puțin câte puțin… O săruta cu atâta patimă, cu atâta ardoare!

Jessamine îi răspunse din toată inima, înfigându-și degetele în părul lui blond, arcuindu-și trupul lipit de al lui…

– Lasă-mă să te mai sărut, vreau să te acopăr cu sărutări, șopti Marc explorându-i febril formele voluptuoase.

Apoi, o îmbrățișă cu patimă, începând să-i descheie nasturii rochiei. Copleșită, femeia nu se mai stăpânea, încurajându-l să continue. Era aproape dezbrăcată când, deodată, se auzi o voce din fundul grădinii.

– Marc, unde ești?

Capitolul 7

Marc făcu un efort să nu tragă o înjurătură.

– Am auzit că a venit o mașină, dar cine-ar putea să fie? Iris n-ar face așa ceva.

Vocea se auzi din nou.

– Marc, ești acolo?

Regizorul se îndepărtă imediat. Jessamine îl urmări, punându-și hainele în ordine, cu obrajii roșii ca racul.

– Pe aici! spuse regizorul în direcția siluetei care părea că șovăie pe drumul ce-l avea de făcut. Zoé, draga mea, când ai venit?

Așadar, era Zoé Pym! Cuprinsă de o neliniște greu de definit, Jessamine o privi pe actriță apropiindu-se.

– Abia am ajuns, răspunse Zoé. Glenda mi-a spus că te găsesc aici, cu siguranță.

Deodată, nou-venita o văzu pe Jessamine, care stătea puțin mai la distanță.

– Ah, Marc, îmi pare rău, nu știam că ești cu cineva. Glenda nu mi-a spus nimic… Sper că nu v-am deranjat, nu?

– Ba da, ca să fiu sincer! răspunse Marc ironic. Zoé, ți-o prezint pe Jessamine Gillray. Jessamine, ea este Zoé Pym.

– Tu ești Jessamine! Dar Glenda mi-a spus că…

Zoé tăcu o clipă, apoi, cu o voce ușurată, continuă:

– N-are nici o importanță… Sunt încântată să te cunosc.

– Și eu.

Jessamine îi zâmbi, puțin încordată. Încă o dată, Glenda nu putuse să-și țină gura! Ce o făcea, până la urmă, pe secretară, să semene atâta discordie în jurul ei?

Glasul lui Marc îi întrerupse șirul gândurilor.

– De ce n-ai anunțat că vii, Zoé? Matthiew ar fi rămas să te întâmpine.

– Vroiam să-i fac o surpriză, recunoscu actrița oftând, tristă. A fost o prostie din partea mea.

"O prostie care se putea termina rău", completă în sinea ei Jessamine, cuprinsă de compasiune.

Acum înțelegea de ce Marc o făcuse să treacă drept prietena lui, pentru moment. Era clar că Zoé se simțea ușurată văzându-i că alcătuiau un cuplu…

– Cum ai venit aici? întrebă regizorul.

– Am împrumutat o mașină, bineînțeles!

– E drept, câtă vreme ai vârsta care se cere pentru așa ceva… glumi Marc. Haideți să intrăm în casă!

Jessamine vru s-o ia înainte, dar Marc o prinse de braț cu un gest posesiv. Bănuind că făcea asta din cauza lui Zoé, nu protestă.

De altfel, îi era recunoscătoare acesteia din urmă că intervenise la timp. Altfel, fără îndoială că i-ar fi cedat regizorului…

La gândul ăsta, se cutremură.

– Totul e bine, Jessamine? întrebă încet Marc, când Zoé se îndepărtase.

– Bineînțeles, răspunse cu răceală cea întrebată.

Bărbatul luă mâna de pe umărul ei. Fără să-l vadă la față, tânăra femeie știu că se întunecase.

– Nu-ți face griji, începu el din nou. Vom avea din nou ocazia să rămânem singuri și...

– Nu, niciodată, spuse calm Jessamine. Lasă-mă în pace, de-acum înainte.

– Prostuțo! șopti el cu blândețe.

Crezi că o să renunț acum? După tot ce s-a întâmplat?

– Destul! imploră tânăra femeie uitându-se în direcția lui Zoé, temându-se ca aceasta să nu surprindă frânturi din discuția lor. Dar actrița megea mult în față, fără să le acorde nici o atenție.

– Vom mai avea ocazia, repetă Marc. Și nimeni nu va mai veni să ne deranjeze data viitoare.

– Nu va mai exista nici o… „data viitoare", spuse Jessamine cu amărăciune în glas.

Suferea respingându-l așa pe regizor, însă știa că, dacă îi ceda, ar fi regretat.

Stânjeneala îi crescu și mai mult atunci când ajunseră în sfârșit în casă, unde-i aștepta Glenda. În lumina puternică, obrajii ei roșii și dezordinea ținutei arătau că se întâmplase ceva. De cum o văzu, ochii verzi ai secretarei aruncară spre ea fulgere furioase. Cât despre Zoé, ea părea în același timp stânjenită și încântată. Jessamine preferă să dispară repede, înainte ca situația să devină de nesuportat.

Cu inima grea, se duse în camera ei, și avu grijă să încuie ușa. Totuși, precauția asta nu folosea la nimic. Trebuia să se teamă de ea însăși, nu de Marc!

Se întinse în sfârșit pe pat și rămase lungită, cu ochii rătăciți în gol. „Îl iubesc", își spuse, disperată.

Măcar de-ar simți și el la fel! Dar nu trebuia să se aștepte la așa ceva: Marc Power nu era în stare să iubească. Avea un temperament pasional doar atunci când era vorba de munca lui, în rest era un om rece, un intelectual pentru care emoțiile treceau pe planul doi…

Deodată, o ușoară bătaie în ușă o făcu pe Jessamine să tresară. Auzi glasul lui Marc, care o chema încet. Ținându-și respirația, văzu clanța mișcându-se. Avea să insiste?

După câtva timp, zgomotul pașilor lui o anunță că renunțase. Dar nu se simți întru totul ușurată. Știa că nu era omul care să spargă ușa sau să amenințe. Prefera să folosească viclenia, și să aibă răbdare… În asta consta forța lui! Departe de a încerca s-o domine, el aștepta să-i aparțină…

Jessamine întinse mâna să stingă lumina. Vroia să rămână în întuneric, cu toate că n-ar fi putut să adoarmă. Prea multă tristețe o apăsa, o tristețe imensă și fără scăpare… Îl găsise pe bărbatul vieții sale, care îi refuza ceea ce-și dorea cel mai mult pe lume: căsnicia și siguranța.

***

A doua zi, de pe pontonul pe care stătea, Jessamine o privea pe Zoé care înota spre ea. Se însera, dar era încă destul de cald ca să stea afară.

După o noapte agitată, Jessamine se sculase târziu dimineața, și la trezire nu-i găsise decât pe servitori în casa goală. De atunci, timpul se scursese foarte încet pentru ea: făcuse baie, profitase de soare, și făcuse chiar un pic de schi nautic. Încet-încet, un calm înșelător, care semăna mai mult cu o năucire, puse stăpânire pe ea.

Până la urmă, reușise să ia o hotărâre. A doua zi, când avea să fie mai odihnită, va organiza pregătirile pentru întoarcerea în Africa de Sud, căci concluzia era cât se poate de clară: să rămână, n-ar fi folosit la nimic bun, ar fi dărâmat-o.

Reveria tinerei femei fu întreruptă de Zoé, care se cățăra pe ponton. Nu fără ciudă, observă că actrița era frumoasă cu părul ei roșu, cu ochii minunați de chihlimbar și pielea atât de albă… De ce să fie uimită că Marc fusese cucerit de farmecul ei?

Alungându-și din minte gândul acesta, Jessamine îi zâmbi lui Zoé.

– Apa e nemaipomenită, remarcă actrița. Te-ai convins și tu de asta, pe ziua de azi?

– Da, încuviință Jessamine.

– Speram să te văd azi-dimineață, dar am plecat înainte să te trezești. Țineam atât de mult să asist la filmări! Mai ales că Matthiew trebuia să joace azi o scenă capitală.

După o scurtă ezitare, continuă:

– Am… Am impresia că te-am deranjat aseară. Îmi pare foarte rău.

– Nu-i absolut nimic, o liniști tânăra femeie. Pe moment, am fost luată pe nepregătite, dar acum totul este în ordine.

– Mulțumesc, știu cât de stânjenitoare poate să fie o asemenea situație.

Jessamine ridică din umeri și întoarse privirea spre lacul acoperit de pâclă.

– Ah, n-a fost decât un joc nevinovat… spuse ea pe un ton detașat.

– Nu atât de nevinovat, sper, altfel Glenda Summerley s-ar grăbi să-ți ia locul! ripostă Zoé. Lui Marc nu cred că-i place, dar nimic nu o poate opri pe Glenda. Știi că a ajuns chiar să facă insinuări pe seama ta și a lui Matthiew? Femeia asta seamănă discordie și nu se poate abține să nu facă rău, chiar dacă nu are nimic de câștigat.

– Probabil a făcut-o din gelozie, spuse Jessamine pe un ton neutru.

– S-ar putea, încuviință Zoé, dar asta nu-i o scuză. Are un mare talent să-i atingă pe ceilalți în punctele cele mai sensibile. Vezi tu, căsnicia mea scârțâie un pic, și Glenda știe foarte bine că Matthiew vrea cu orice preț să dovedească…

Lăsă fraza neterminată.

– Cred că te plictisesc cu poveștile mele, reluă ea, confuză. Pe scurt, eram puțin îngrijorată, și în același timp fericită să știu că ești împreună cu Marc.

Hotărârea se citea pe chipul actriței. "Uite exact femeia de care are nevoie Matthiew!" își spuse Jessamine. Zoé cunoștea foarte bine punctele slabe ale soțului, și era hotărâtă să nu-l lase să distrugă mariajul lor…

Deodată, actrița se neliniști.

– Nu e timpul să ne întoarcem? întrebă ea, uitându-se la cer.

Tânăra femeie aprobă și porniră spre casă, fără să mai schimbe nici un cuvânt. Jessamine era neliniștită la gândul că trebuia să treacă peste seara asta, pentru că o simțea pe Glenda gata să strecoare una dintre remarcele ei perfide.

Bănuielile i se confirmară. Atunci când rămase singură pe terasă, după cină, secretara veni la ea.

– M-ai acuzat de defăimare, începu brusc Glenda, dar atitudinea ta lasă unele dubii despre moralitate.

– Dacă faci aluzie la Marc… replică Jessamine pe un ton rece, am dreptul să ies cu cine-mi place, nu?

– Da… fără îndoială. Te-ai gândit că ar fi o pradă mai ușoară decât Matthiew, nu? o luă peste picior secretara.

– Nu așa aș vorbi despre Marc, replică tânăra femeie. Marc face ce vrea, cred că ți-ai dat seama, nu?

Nu crezu că mai era nevoie să adauge că n-avea de gând să aibă o legătură cu regizorul…

– Este bărbat, și ia ce i se oferă, spuse Glenda, cu ochii scânteind de furie. În plus, știi de ce e atât de interesat de tine, nu-i așa? Face asta pentru Zoé Pym, ca să nu afle adevăratul motiv al prezenței tale.

– În cazul ăsta, mi se pare că ai putea să-i respecți dorința…

– Marc și cu mine suntem de acord să jucăm jocul. Dar tu, n-ai de ales: participarea ta este doar o slabă compensație a prezenței tale printre noi!

După aceste cuvinte, Glenda se îndepărtă, arborând un zâmbet triumfător. Jignită de asemenea clevetiri, Jessamine își propuse imediat să telefoneze a doua zi la Blantyre ca să se informeze despre posibilitățile de plecare.

Restul serii, avu impresia că suportă un adevărat supliciu. Dacă juca teatru în fața lui Zoé, trebuia să-i zâmbească lui Marc, să discute cu el. Din fericire, prezența invitaților o scăpă de o întrevedere între patru ochi cu regizorul.

Mai târziu, după ce se duse la culcare, Jessamine nu-și găsi somnul. Degeaba asculta cu atenție clipocitul apei din lac și se lăsa legănată de zgomotul surd al tam-tamurilor, chipul lui Marc o obseda. Se simțea plină de dragoste pentru el, și simțea cu acuitate nevoia atingerii mâinilor și a sărutărilor lui.

Imaginea lui Marc era atât de prezentă în mintea ei, încât nu fu deloc surprinsă când auzi bătăi în ușă. Știa deja că era el.

Chiar înainte de a avea timp să aprindă lumina, ușa se deschise.

– Încă nu dormi, Jessamine? murmură Marc, care se apropie nonșalant de pat.

Apoi, se opri s-o contemple, cu un zâmbet pe buze. Curios lucru, deși era speriată de prezența lui, femeia se simțea foarte fericită. Știindu-l acolo, era de-ajuns ca să scape de incertitudinile și de frământările proprii.

– Nu cred că ospitalitatea îți dă voie să intri așa în camera mea, murmură, timidă.

– Așa crezi? întrebă nou-venitul, zâmbind în continuare.

Pe urmă, veni să se așeze pe marginea patului și o sclipire de veselie i se aprinse în ochi, în vreme ce o examina pe tânăra femeie.

– Ce vrei? întrebă ea, puțin speriată.

– Ar trebui să-ți dai seama…

Jessamine simți că o cuprinde panica.

– Marc, te rog. Nu face din mine ce nu vreau! îl imploră.

Regizorul se încruntă.

– Haide, Jessamine! Vreau numai să te ajut să-ți descoperi adevărata fire, replică el cu cruzime, dar să nu crezi că sunt gata să plătesc prețul pe care-l ceri ca să te am! N-ai să reușești să mă convingi niciodată.

Femeia primi cuvintele acestea ca pe o palmă. Până acum, sperase să-și schimbe părerea, dar speranța o părăsea definitiv.

Cu un glas fremătând de furie, replică:

– În orice caz, ești ultimul bărbat pe care mi l-aș dori să-mi fie soț! Nu ești capabil de dragoste, sau măcar de încredere. Fii liniștit, nici nu mă gândesc să mă mărit cu tine. Nici măcar să am o legătură cu tine. De altfel, ți-am spus asta ieri seară.

– Ieri seară… Am fost deranjați ieri seară, murmură interlocutorul.

Deodată, trase cearșaful care o acoperea, și o contemplă câteva clipe.

– Din fericire, putem în sfârșit să continuăm de acolo de unde am întrerupt.

– Așadar, nu asculți niciodată ce-ți spun?! exclamă Jessamine, cu amărăciune.

– Nu, pentru că mă dorești, răspunse regizorul fără menajamente.

Spunând cuvintele astea, se aplecă încet spre ea și-i mângâie cu buzele decolteul de dantelă fină.

Tulburată, simțindu-și slăbind rezistența, tânăra femeie protestă:

– Folosești niște arme necinstite, Marc.

– Cine vorbește despre arme? Suntem în aceeași tabără, Jessamine. De ce m-ai evitat toată seara? adăugă el cu asprime.

– Pentru că nu vreau să cedez avansurilor tale, răspunse ea încercând să-și recapete calmul. De altfel, m-am hotărât să plec chiar mâine, și vreau să mă întorc acasă fără nici o amintire.

– Se poate, dar mai știu că trupul tău mă cheamă. Îmi dau seama de asta de fiecare dată când te ating, Jessamine.

Cu înflăcărare, dădu la o parte cearșaful și o îmbrățișă.

– Marc! protestă tânăra femeie, încercând să-l respingă.

– Mai târziu, vorbim mai târziu, promise bărbatul. Deocamdată, am nevoie să te simt, să te ating… Ah, Jessamine, niciodată până acum n-am simțit o dorință atât de puternică pentru o femeie. Vreau să fii a mea, pe de-a întregul a mea…

Buzele lui acoperiră încet chipul Jessaminei, apoi, cuprins de ardoarea dorinței sale, o sărută pasional. Sub efectul sărutărilor lui, tânăra femeie își uită toate reținerile. Conta numai gura lui Marc, mângâierile lui generoase…

Bărbatul se dezbrăcă aproape fără ca ea să-și dea seama. Când fu cu totul dezbrăcat, femeia îi admiră trupul superb.

– Ești atât de frumoasă! șopti Marc întinzându-se lângă ea. Nu-ți poți închipui câte am îndurat astăzi… Nu puteam să mă gândesc decât la tine.

– Marc, murmură ea, în timp ce o lua din nou în brațe.

Inevitabil, Jessamine se simțea cufundându-se împreună cu el într-un abis de plăcere. Știa că nu se putea opri, că nu vroia să se oprească… Nimic nu mai conta în afară de ofranda trupului ei, pe care o oferea celui pe care-l iubea mai presus de orice.

Mâinile lui Marc o mângâiară cu ardoare, trezind la trecerea lor scântei de plăcere. Curând, tânăra femeie știu că avea să i se dăruiască. O străbătu un fior.

– Jessamine, te doresc… murmură bărbatul îndrăznind o mângâiere intimă.

Într-o ultimă tresărire de luciditate, tânăra femeie se gândi la mama ei și la consecințele gestului său. Ce-i va mai rămâne, atunci când relația lor va lua sfârșit? Nimic, nici măcar o umbră de mândrie!

O cuprinse o imensă disperare și, din adâncul ființei, se revoltă:

– Nu, nu!… Te rog, nu trebuie să faci asta!

Surprins de reacția ei, Marc rămase deodată nemișcat. Chipul Jessaminei era palid, ochii fără nici o expresie.

– De ce ești atât de înspăimântată?! exclamă regizorul, nevenindu-i să creadă.

Redevenind stăpân pe el însuși, reuși să se întindă lângă tânăra femeie. Aceasta închise ochii. Nu simțea nici o liniștire, doar o imensă părere de rău.

– Îmi pare rău, începu ea cu glas istovit.

Marc se mărgini s-o privească, cu ochii sclipind de o furie stăpânită.

– Îmbracă-te! ordonă el sec. Pe urmă, stăm de vorbă.

Capitolul 8

Cu un gest obosit, Jessamine se ridică și își aranjă cămașa de noapte. Pe urmă, rămase așezată pe marginea patului într-o atitudine de prostrație.

– Atunci?… întrebă Marc pe un ton glacial.

Năucită, ridică ochii spre el. O privea implacabil, cu o expresie rece.

– Îmi pare rău, eu…

– Cel puțin, recunoști că greșești, i-o tăie cineastul.

– Marc, nu pot să-ți fiu amantă… Uită de mine!

Glasul i se frânse. Își dădea seama că era pe cale se renunțe la unica ei șansă de fericire.

– Te încăpățânezi să vrei neapărat să te măriți, nu-i așa? Nu-i o noutate un asemenea șantaj… Jessamine, mă

decepționezi. Ți-am spus, n-am să cedez niciodată. Altfel, m-aș întreba toată viața dacă te-ai căsătorit cu mine din dragoste sau doar ca să fii respectabilă. Cum aș putea să am încredere în tine?… Jessamine, nu, nu plânge!

În ochii tinerei femei apăruseră lacrimi. Marc întinse mâna s-o liniștească, dar și-o retrase imediat, știind că un asemenea gest n-ar fi ajutat la nimic.

Jessamine plângea așa cum numai femeile plâng uneori, cu lacrimi de disperare care îi curgeau neîntrerupt pe obraji, lacrimi pline de o suferință greu de exprimat…

La un moment dat, femeia reuși să se calmeze. Cu ochii învăluiți încă în lacrimi, îl privi cu amărăciune.

– Iartă-mă.

– N-are rost să-mi dai explicații. Lacrimile tale îmi sunt de-ajuns. Îți promit că n-am s-o mai iau de la capăt. Ești mulțumită?

– Mulțumesc.

Din glasul ei răzbătea o ușurare amestecată cu regret.

– Acum, culcă-te și așteaptă-mă! îi ordonă. Mă duc să-ți caut ceva care să te facă să-ți revii.

Ascultătoare, Jessamine se afundă în patul ei. Se simțea golită de orice emoție.

Câteva clipe mai târziu, Marc se întorcea cu un pahar în mână.

– Știu că nu-ți place coniacul, așa că ți-am adus un whisky. Trebuie să fi înghețat. Are să te încălzească și o să adormi repede.

– Mulțumesc, repetă Jessamine luând paharul.

Bău o înghițitură și făcu imediat o strâmbătură. Pe urmă, privindu-l pe regizor, întrebă, gânditoare:

– Marc, tu ce-o să faci?

– Eu? Am să termin sticla de whisky în noaptea asta, și mâine o să fiu într-o dispoziție groaznică, răspunse el sobru.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți cere scuze. Ar fi trebuit să te ascult, dar a fost mai presus de mine. M-am lăsat purtat de pasiune. N-o să se mai întâmple așa ceva.

– În orice caz, am să plec mâine-poimâine, murmură ea.

Chipul lui Marc se încordă.

– Nici nu se pune problema! Trebuie să rămâi. Pentru Zoé. Dacă pleci acum, o să-și pună o sumedenie de întrebări. Nu vreau să afle nimic. Dar nu-ți face griji, nu-ți mai cer să joci teatru. Lui Zoé i se va părea firesc să te las în pace în timpul filmărilor, doar cunoaște meseria asta.

Jessamine era prea obosită ca să mai gândească. În plus, ideea de a pleca din Malawi, de a nu-l mai vedea pe Marc, era de nesuportat.

– Bine, am să-mi prelungesc șederea până la plecarea ei, acceptă femeia cu voce ștearsă.

Marc încuviință, clătinând din cap.

– Acum, încearcă să dormi… Noapte bună.

Înainte de a ieși, se întoarse să adauge:

– N-ai de ce să te temi, Jessamine, dar ești singură. Mai gândește-te la asta!

Ieși închizând ușa cu grijă, și Jessamine rămase nemișcată, cu ochii pironiți în gol.

Mult timp după aceea, stinse lumina, copleșită de oboseală. Marc avea dreptate: pentru ea începea o singurătate prelungită.

***

Regizorul se ținu de cuvânt: în cursul săptămânilor următoare, se adânci în munca lui, cerând și echipei aceeași îndârjire. Le inducea tuturor o asemenea energie, încât nimeni nu protestă.

Jessamine știa că Marc se culca târziu și se trezea devreme, și atunci când ajungea pe platoul de filmare vedea bine că nu precupețea nici un efort să facă ce avea de făcut. Scenele se turnau în timpul cel mai scurt, și chiar atunci când camerele nu filmau, regizorul nu stătea degeaba. Făcea totdeauna în așa fel încât să discute cu un tehnician sau să dea un sfat vreunui actor.

Totuși, Jessamine nu se ducea decât rareori să-l vadă, și asta doar ca s-o tragă pe sfoară pe Zoé. De fiecare dată, simțea o bucurie amestecată cu durere; știa că, de-acum, nu putea să-l mai vadă decât de la distanță.

La gândul acesta, o suferință ascuțită îi sfâșia inima, mai ales atunci când surprindea vreo urmă de încordare pe chipul lui Marc. Cu părere de rău, se gândea atunci că ar fi fost mai bine să-l liniștească. Seara, rămânea mult timp trează, în căldura patului, tulburată de amintiri recente. Nu putea să uite mângâielile regizorului, era mai presus de puterile ei.

Cu toate astea, făcea mari eforturi să nu le arate celorlalți sentimentele pe care le trăia. Singura dovadă a supliciului pe care-l trăia era slăbirea subită. Părea și mai fragilă decât înainte, și trebuia să admită că îi stătea bine. Dacă cineva se neliniștea de sănătatea ei, femeia punea pierderea în greutate pe seama căldurii și mâncării.

Mult timp, Marc Power și Jessamine se evitară, într-un acord tacit. De altfel, cineastul era copleșit de diverse probleme, hărțuit de ziariștii mereu în căutarea unor subiecte de scandal. Ca să aibă grijă de viața privată a vedetelor sale, până la urmă interzisese accesul presei în locurile de filmare.

În ansamblu, reporterii fură mai degrabă decepționați; totuși unii se încăpățânară să rămână acolo, și răbdarea le fu curând recompensată.

Într-adevăr, Iris Jensen și un alt actor se duseră în pădurea virgină ca să caute acolo un artizan care făcea gravuri în lemn de abanos. Pe drum, întâlniră o procesiune alcătuită din băieți care fuseseră supuși unui ritual de inițiere, și încercară să-i fotografieze. Urmă o busculadă fără urmări neplăcute… pentru că puștii le cereau bani. Ziariștii, bineînțeles, erau acolo. Imediat, imortalizaseră incidentul. Sub titluri mari, îmbietoare, ei insinuaseră că Marc Power profita de ospitalitatea din Malawi ca să-i exploateze pe locuitorii de acolo. Vorbeau chiar despre evacuarea unui sat, ca să facă loc pentru filmarea unei scene.

– Marc, dac-ai ști ce rău îmi pare pentru ce-am făcut! exclamă Iris după apariția articolelor, în timp ce toți erau adunați pe terasă.

– Păstrează-ți tiradele pentru camerele de filmat, îi replică Glenda pe un ton batjocoritor. În orice caz, am trimis deja o dezmințire.

– Nu te mai gândi la asta, Iris, completă Marc cu blândețe.

– Dar povestea asta poate să fie un scenariu de film, insistă actrița. Publicul ne va crede în stare de orice.

– S-o întrebăm pe Jessamine ce părere are. La urma urmei, ea trebuie să aibă o privire mai limpede decât noi, propuse Glenda.

– Ce părere ai, draga mea? o întrebă Marc.

Conștientă de prezența lui Zoé, Jessamine îi zâmbi regizorului.

– Ei bine, cred că reputația ta îi va face pe cei mai mulți să considere că nu-i decât o bârfă. Oamenii au citit Continentul dezlănțuit, și știu că locuiești aici și îi respecți pe locuitori.

– O declarație foarte loială, comentă Glenda cu glas mieros. Nu-i așa, Marc?

– Loială și fidelă… calități indispensabile unei bune soții, încuviință regizorul cu o sclipire ironică în ochi. Să fie asta noua ta tactică să mă aduci la sentimente mai onorabile… draga mea?

– Cine nu încearcă nu reușește, nu rămase Jessamine datoare cu răspunsul.

Răspunsul acesta provocă un râs general.

– Și ce-i cu acest faimos sat unde urmează să turnăm? întrebă Jessamine.

Marc se ridică, nerăbdător.

– Ne-au fost acordate toate autorizările necesare. Am purtat negocierile personal, și am angajat câțiva localnici ca figuranți. De altfel, acum trebuie să mă duc să am grijă de ultimele aranjamente. N-are rost să vii cu mine, Glenda.

– Cu atât mai bine, răspunse secretara râzând, am oroare de locurile astea.

– Cu atât mai bine, repetă Zoé, malițioasă, pentru că Marc și Jessamine vor avea de gând să fie singuri amândoi, odată și odată.

– Jessamine va aprecia, de bună seamă, vizita asta, adăugă Iris. Și ei îi place foarte mult Africa.

Atunci, regizorul se întoarse spre Jessamine.

– Vino, draga mea. Să mergem.

La aceste cuvinte, Glenda se întunecă, sub privirile amuzate ale celor două actrițe. Cât despre Jessamine, era mișcată de intervenția lor, dar puțin încurcată: trebuia să aleagă între a-l însoți pe Marc Power, sau să riște să

trezească bănuielile lui Zoé. Of, nu-i plăcea deloc comedia asta!

Fără un cuvânt, îl însoți pe Marc la mașină, privindu-l pe furiș. Chipul întunecat al cineastului nu-i spunea nimic…

Când veni să-i deschidă portiera, el exclamă deodată:

– Ah, femeile astea! Cum o să mergi pe unde avem de-ajuns cu asemenea încălțări?… Dar nu mai ai timp să-ți iei altceva! Urcă!

Câteva secunde, rămase lângă mașină, privindu-și fix pasagera. Neliniștită, Jessamine își examina ținuta. Bineînțeles, nu era ceea ce-i trebuia acum… În perspectiva unei seri liniștite petrecute pe terasa de pe malul lacului, își luase sandale fine cu toc, asortate cu costumul. Părul minunat era ridicat într-un coc sofisticat.

Hotărându-se să înfrunte privirea lui Marc, ridică ochii și se înroși imediat văzându-l că o examina cu un zâmbet în colțul gurii.

– Ți-e teamă de compania mea, Jessamine? o întrebă cu blândețe.

Tânăra femeie ridică din umeri, stânjenită, apoi, adunându-și tot curajul, îi zâmbi deschis.

– Mi-ai făcut o promisiune, îi aduse aminte.

– Ai dreptate. Să mergem.

Rămaseră tăcuți, amândoi. Acum, dacă nu mai avea nici o șansă să-l cucerească, Jessamine nu mai avea decât o singură grabă: să se îndepărteze de el, să nu-l mai vadă.

Și totuși, nu putea să nu simtă o profundă nostalgie. Împărțiseră atât de puține lucruri până acum! Nu avuseseră parte de plăcerile dragostei, nici de deznodământul pe care-l promitea atracția reciprocă, nici de momente de tandrețe, nici de discuții fără sfârșit. Ar fi vrut atât de mult să râdă cu el, să-i devină complice… Însă viața hotărâse altfel!

Fără să-și dea seama, își strânse pumnii.

– Liniștește-te, spuse Marc cu nonșalanță. Am să-mi țin promisiunea.

– Sunt sigură de asta, replică tânăra femeie, plictisită.

El râse aspru.

– Ascultându-te, am impresia că nu-ți pare la fel de rău ca mie. Sper, cel puțin, că-ți dai seama de privilegiul pe care-l ai? E prima oară când fac o asemenea promisiune unei femei!

Jessamine întoarse capul. Să stea lângă el era o asemenea tortură, încât nu îndrăznea să-i înfrunte privirea…

– Ai făcut promisiunea din cauza lacrimilor mele, murmură femeia.

– Da. Pentru că nu erau lacrimi mincinoase. Păreai convinsă că vei muri dacă accepți să-mi fii amantă…

– Îți sunt foarte recunoscătoare, spuse ea, negăsind un alt răspuns.

– Văzându-te, nu s-ar spune!

– Totuși, te asigur că sunt sinceră.

Adoptase un ton distant, de teamă să nu-i ghicească disperarea.

Marc se mărgini să râdă din nou, un râs de convenienţă, și continuară drumul fără să-și mai spună nici un cuvânt.

Când ajunseră în sat, se înnopta. Lăsară mașina la o oarecare distanță de colibe și continuară drumul pe jos. Sandalele Jessaminei se înfundau în pământ, și fu nevoită să se oprească de mai multe ori ca să-și scoată nisipul și să scape de mărăcini.

– Te descurci singură sau ai nevoie de ajutor? întrebă Marc cu o curtoazie glacială.

– Mulțumesc, mă descurc singură, răspunse tânăra femeie pe același ton.

Când ajunseră în sat, femeii i se stârni curiozitatea, și aproape uită de dificultățile pe care le avea cu mersul.

– Nu cunoșteai aspectul ăsta al Africii, nu? întrebă regizorul, care făcea și el parte din fascinația momentului.

– Până acum, n-am mai fost niciodată într-un sat african. Ce-i cu gardul ăla? întrebă ea arătând o împrejmuire.

– E cimitirul. Foișorul înalt pe care-l vezi dă posibilitatea gardienilor să aibă grijă ca nimeni să nu vină să tulbure liniștea morților.

Nu peste mult timp, locuitorii satului le veniră în întâmpinare și Marc stătu de vorbă cu ei într-un dialect african. Cu toate dificultățile de a se înțelege, ambianța era plăcută și negocierile se desfășurară într-un climat de bunăvoință și respect reciproc.

Cât despre Jessamine, ea trebui să răspundă numeroaselor întrebări pe care le puneau tinerele, care erau curioase să afle mai multe despre viața ei. Îi cerură lămuriri despre vârstă, despre haine, viața privată, și curios lucru, se interesară și de problema bronzului tinerei femei.

Când ajunseră la subiecte mai serioase, cum ar fi salariul sau prețul hainelor, Jessamine, încurcată, minți.

Îi era rușine să le spună adevărul, cât timp cele mai multe trăiau aproape dezbrăcate de tot.

– E un semn de generozitate din partea ta să le minți, observă Marc atunci când se pregăteau să plece.

– Mi-a fost puțin rușine…

– Evident, în țara ta, lucrurile sunt văzute în conformitate cu criteriile occidentale, și nivelul de viață e altfel; aici, nivelul de trai e foarte coborât, dar Malawi este în plină dezvoltare. De altfel, locuitorii au întâmpinat foarte bine turnarea filmului, pentru că în felul ăsta vor putea primi niște bani…

– Și când te gândești că ziarele te consideră un exploatator! remarcă Jessamine, gânditoare.

– Să nu-mi spui că te interesează reputația mea, replică cineastul pe un ton batjocoritor.

Ea nu răspunse. Pentru prima oară, se întrebă dacă regizorul se îndoia de faptul că îl iubea. Și dacă ar afla asta, cum ar recționa? Ar compătimi-o? Dar nu, Marc n-ar crede-o niciodată sinceră…

Oftând, Jessamine continuă să meargă în urma însoțitorului ei. Acum era întuneric, și nu avea nici un alt reper în afară de cămașa lui Marc, care era o pată albă în obscuritate.

– Jessamine, te împiedici mereu… lasă-mă să te ajut, sau consideri propunerea mea o ofensă? întrebă bărbatul întorcându-se spre ea.

– Nu văd absolut nimic! exclamă Jessamine. Dacă continuu așa, o să-mi sucesc gleznele, cu tocurile astea blestemate!

– În tot cazul, au fost de mare efect pentru femeile din sat. Vrei să te duc în brațe?

– Nu!

– Atunci, dă-mi mâna. E beznă ca-n nucă, nu?

– Bănuiesc că tu, cel puțin, vezi pe unde să mergi, observă Jessamine cu arțag.

– Exact, o asigură însoțitorul cu obișnuita lui bunăvoință.

Tânăra femeie nu mai găsi nimic de adăugăt. Când el o prinse de mână, inima începu să-i bată mai repede. O cuprinse o căldură plăcută. Ar fi fost atât de ușor să se întoarcă spre el…

Ajunși în fața mașinii, Marc fu cel care se întoarse spre ea. Imediat, Jessamine se încordă.

– Nu-ți fie frică, mă țin în continuare de cuvânt, îi spuse el cu o blândețe incredibilă. Tocmai vroiam să-ți pun o întrebare, Jessamine. Chiar ești atât de nefericită?

Capitolul 9

Dacă întrebarea nu i-ar fi fost pusă cu atâta amabilitate, Jessamine ar fi avut puterea să răspundă în batjocură. Dar o privea cu atâta blândețe, cu atâta compasiune, încât nu avu curajul să respingă îmbărbătarea pe care i-o oferea.

– Da, sunt nefericită, răspunse simplu.

Marc o strânse mai tare, în timp ce continua:

– Totuși, n-ai nici un motiv să fii. Ți-am spus, poți să ai tot ce vrei. E de-ajuns să te hotărăști…

– Și mama vroia să aibă totul, murmură tânăra femeie.

Își rezemă capul pe umărul lui și se lăsă legănată de el. Nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să simtă căldura brațelor lui înconjurând-o, să-i audă glasul liniștitor…

– Jessamine, ce încurcătură! oftă Marc, resemnat.

Cu vârfurile degetelor, o mângâie cu blândețe pe gât.

– Marc… Marc…

Dezorientată, tânăra femeie nu putea decât să repete la nesfârșit numele celui pe care-l iubea.

Cu un gest blând, o obligă să ridice capul, și gurile lor se întâlniră în întuneric. Se sărutară îndelung, fără pasiune, căutând mai degrabă să se liniștească unul pe celălalt. Pe urmă, simțurile se treziră și se sărutară mai cu ardoare.

Atunci, bărbatul începu s-o mângâie pe Jessamine, care se înfioră la atingerea mâinilor lui experte. Se stârneau senzații atât de puternice în ea, încât fu cuprinsă de amețeală. Curând, dorința o mistuia pe de-a-ntregul…

Ah, ce n-ar fi dat să se abandoneze în brațele lui, să se lase devorată de flacăra pasiunii…

Mâinile îi alunecară pe pieptul lui Marc, pe care îl mângâie febril. Bărbatul scoase o exclamație surdă, care-i aminti brutal Jessaminei ce crud era să stârnească o pasiune pe care nu era hotărâtă s-o satisfacă.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, exclamă îndepărtându-se de el. Nu pot! Nimic nu s-a schimbat. Vreau… Vreau…

– Ce vrei, Jessamine? întrebă Marc cu asprime în glas. Să mă căsătoresc cu tine, și asta să facă legitimă dorința ta? Te doresc, dar nu într-atât!

El stătea cu spatele sprijinit de mașină, recăpătându-și suflul.

– Atunci, n-am să fiu a ta niciodată, spuse Jessamine cu o voce plină de regret.

– Uite unde-am ajuns! exclamă el cu o furie abia stăpânită. Un ultimatum! Femeile ca tine sunt demne de dispreț, își vând trupul în schimbul unei căsătorii! Dar eu, cu ce mă aleg din afacerea asta? Aș ști doar că te-ai folosit de mine! Să nu mai vorbim despre asta și să mergem!

El deschise portiera mașinii și Jessamine luă loc fără un cuvânt. Mult timp, rămaseră tacuți, cufundați în gândurile lor.

La un moment dat, Marc începu, cu dezinvoltură:

– Dacă înțeleg bine, totul s-a terminat.

– Da, răspunse Jessamine ridicând din umeri.

– Ești o proastă!

Femeia căută o replică tăioasă, însă cuvintele îi rămaseră în gât. La ce bun? Între ei se ridica un zid de neînțelegere. De altfel, el nu simțea față de ea decât indiferență. Ah! O dorea, bineînțeles, dar dacă ținea

într-adevăr la ea, asta era o altă problemă… Era mai bine să recunoască adevărul înainte de a fi prea târziu.

La acest gând amar, femeia aruncă o privire spre el și înțelese că eforturile îi erau zadarnice: oricât ar fi fost de crud, îl iubea. Ba mai mult, îl va iubi mereu. Convingerea asta, izvorâtă din adâncul ființei sale, i se impunea acum în minte cu o limpezime de necrezut.

Mașina încetini când se apropiară de locul unde trebuia să ajungă.

– Sper că vizita în sat a fost interesantă, spuse Marc cu o politețe ireproșabilă.

– Mi-a demonstrat în primul rând că ziariștii se înșală în privința ta.

Întorcându-se spre el, îl întrebă, cu bunăvoință:

– Chiar ți-au făcut rău?

– Nu tocmai, răspunse bărbatul, parcând mașina. Totdeauna este loc pentru o dezmințire.

– Dar dușmănia asta pe care ți-o arată… protestă Jessamine. Unele articole te calomniază cu mârșăvie!

Bărbatul tăcu câteva clipe, apoi oftă.

– Bănuiesc că ăsta e prețul succesului. Mai întâi, te consideră geniu și te urcă pe un piedestal și pe urmă, încearcă să te dea jos de acolo. Unii rezistă, alții nu.

– Și tu faci parte din categoria celor care rezistă?

– Cred că da.

În ciuda întunericului, ea observă zâmbetul care lumina chipul regizorului.

– Dar trebuie să-ți fie greu, uneori. Ești atât de singur…

Tânăra femeie gândea cu glas tare, căutând să înțeleagă de ce refuza orice ajutor, de ce refuza dragostea.

Marc râse înfundat.

– Încă o cerere de căsătorie, Jessamine? Dacă vrei, poți să fii a mea, dar fără ceremonie și certificat!

– Cum așa?

– Poți să trăiești cu mine, și așa n-aș mai fi singur.

– Cred că glumești! reacționă tânăra femeie, pălind brusc.

– Nu te vreau pentru o noapte, sau pentru o săptămână sau o lună, continuă Marc liniștit. Ceea ce-ți propun, este să trăiești cu mine. Am să te fac să descoperi lumea, și lumea te va idolatriza. Cu mine, vei putea să dai frâu liber firii tale…

– Nu, nu vreau! strigă Jessamine cu voce ascuțită.

Astupându-și urechile, tânăra femeie ieși din mașină și alergă până la plajă.

Ajunsă acolo, îngenunche, și își acoperi fața cu palmele. Nu fusese cât pe ce să cedeze propunerii lui?

Într-adevăr, ar fi fost minunat să împartă totul cu el, să trăiască alături… Dar nu-i vorbise despre dragoste. Și Jessamine se temea cel mai mult că, până la urmă, se va plictisi de ea… Ce însemna o legătură care nu se baza decât pe dorință? Mai mult ca sigur, avea să sufere mai mult după aceea, pentru că n-ar fi putut să nu se atașeze de el…

Tânăra femeie simți atunci că trebuia să nu aibă nicidecum încredere în propriile reacții. Șovăiala de adineauri dovedea cât era de vulnerabilă în fața lui. Dar exemplul sinistru al mamei sale trebuia să-i amintească în fiecare clipă care era prețul tentației…

După două săptămâni, Jessamine știu că nu mai avea de ce să se teamă: Matthiew și Zoé plecaseră din Malawi în dimineața aceea. Cât despre Marc, el plecase cu toată echipa pe platoul Nyika, unde trebuia să filmeze câteva zile. Tânăra femeie nu credea că avea să-l mai vadă, pentru că se gândise să plece la Johannesburg la sfârșitul săptămânii.

Cu toată linștea pe care o simțea, Jessamine nu putea să nu cedeze nostalgiei. "Aș fi putut să-l fac fericit", se gândise în ziua precedentă văzându-l dansând cu Iris în timpul seratei organizate cu ocazia despărțirii de Matthiew și de Zoé.

Nu fără remușcări, se gândise că i-ar fi adus multe, chiar dacă n-o iubea. Mai mult ca oricine, ea îi înțelegea personalitatea, temperamentul. Cu toate astea, știa că se chinuia degeaba: niciodată nu s-ar fi mulțumit cu o jumătate de măsură. Poate era o slăbiciune a ei, însă suferise atât din cauza purtării mamei sale, încât nu putea accepta să urmeze același drum ca ea.

În timpul seratei, Marc n-o invitase niciodată la dans, și Jessamine se simțise oscilând între ușurare și suferință.

Dimineață, el plecase fără să-i spună la revedere. Nici măcar nu-i văzuse mașina. Poate era mai bine așa…

N-avea să-l mai vadă deci niciodată… niciodată. De fiecare dată când se gândea la asta, o cuprindea un tremur nervos. Viitorul fără el i se părea sumbru, dezolant… O agonie lungă și dureroasă, asta o aștepta.

Șirul gândurilor nu-i fu întrerupt decât la prânz, când Alberta îi servi dejunul, pe urmă, Jessamine fu lăsată de capul ei. La ora patru, își puse pe ea un costum de baie și coborî până pe malul lacului. Acolo, se scăldă în voie și profită de soare. Fără să creadă acest lucru, încercă să se convingă că era bucuroasă să fie singură. Degeaba; parcă avea în permanență în fața ochilor imaginea lui Marc.

Spre seară, se ridică și, înnodându-și cu grijă prosopul în jurul mijlocului, se întoarse în casă. Odată ajunsă sus, se opri brusc, împietrită de surpriză.

Mașina lui Marc era la locul ei obișnuit și regizorul stătea la o masă din grădină, ocupat să citească din nou scenariul.

Cu un efort teribil, Jessamine încercă să-și domolească ritmul bătăilor inimii.

– Marc, ce faci aici? întrebă, cu răsuflarea tăiată.

El ridică privirea, cu un zâmbet pe buze.

– Filmarea se reia abia poimâine, și mi-am adus aminte că aveam niște planuri amândoi, răspunse el pe un ton malițios.

O licărire greu de definit îi apăru în ochi în clipa în care o văzu înroșindu-se.

– Doar n-o să-ncepi din nou! exclamă femeia, neliniștită.

– Nu, Jessamine, nu e ce te gândești tu, spuse regizorul cu un zâmbet sardonic. Îți aduci aminte că într-o zi ți-am spus că te duc să dansăm într-un local de noapte? Ei bine, asta o să se întâmple diseară!

– Ai avut ocazia să dansezi cu mine aseară, și n-ai profitat de ocazie, remarcă Jessamine cu răceală.

– N-aveam nici un interes să fac asta de față cu toată lumea. Vreu să petrec o seară întreagă numai cu tine…

– Și cum trebuie să se termine seara asta? întrebă ea căutând un motiv de refuz.

Ochii lui Marc se adânciră în cei ai interlocutoarei.

– Se va termina exact așa cum o să vrei, Jessamine, răspunse el cu asprime. Dar să nu fii prost inspirată să mă refuzi, pentru că, după aceea, n-o să ne mai vedem niciodată.

Jessamine, care deschisese gura să protesteze, tăcu. O cuprinse un calm resemnat. Seara asta, avea să-l vadă pentru ultima oară, așa încât trebuia să profite de ocazie, pentru că avea să fie una dintre puținele amintiri care-i vor rămâne de la el. În plus, își dăduse cuvântul…

Când tânăra femeie își făcu din nou apariția, puțin mai târziu, era mai seducătoare ca oricând, îmbrăcată cu o rochie crem care-i scotea în evidență tenul mat și-i sublinia formele armonioase. Nu-i scăpă privirea admirativă pe care i-o aruncă Marc.

– Rochia asta ți se potrivește de minune, spuse el zâmbind. Parc-ai fi o virgină ducându-se la sacrificiu…

– Dar n-o să fie nici un sacrificiu, nu-i așa? îi aduse aminte Jessamine, neliniștită.

– Nu. N-are rost să-mi aduci aminte de promisiunea pe care ți-am făcut-o, pentru că mă chinuiește tot timpul, răspunse el pe un ton sec.

Puțin după aceea, se găseau într-unul din cluburile elegante care se aflau pe malul lacului. Celebritatea lui Marc atrase atenția discretă dar eficientă a personalului, și fură așezați la cea mai bună masă.

Marc comandă imediat șampanie, și în fața expresiei uimite a tinerei femei, declară pe un ton sarcastic:

– Trebuie să sărbătorim cu demnitate ultima seară pe care o vom petrece împreună!

În timpul mesei, el dădu dovadă de o dezinvoltură amestecată cu furie care stârni curiozitatea Jessaminei, dar care nu puse nici o întrebare. La fel ca pe el, seara asta de adio o lăsa nesatisfăcută. Totuși, conflictul lor i se părea de nerezolvat, așa încât despărțirea era singura soluție.

După ce mâncară, se duseră în salonul de dans. Orchestra localului cânta pe rând ultimele hituri americane, dar și ritmuri africane.

De îndată ce se trezi în brațele lui Marc, Jessamine simți cuprinzând-o o dorință violentă. Sângele îi clocotea în vine, inima-i bătea nebunește…

Cu capul lăsat puțin pe spate ca să-și contemple mai bine partenerul, femeia dansa fără să mai acorde atenție

la nimic altceva, indiferentă la perechile care se învârteau în jurul lor. Copleșită de dorință, nu-și mai putea dezlipi ochii de Marc. Cu buzele întredeschise, obrajii roșii de emoție, se lipea de el, sperând că momentul acesta avea să dureze la nesfârșit…

– Ești o vrăjitoare, murmură Marc cu glas descompus.

„Nu, tu ești un magician", își spuse Jessamine cu disperare. O fermecase. Mintea ei era captivă.

– Nu-i timpul să plecăm? întrebă ea după câteva clipe de tăcere.

Marc schiță un zâmbet sumbru.

– Nici vorbă, Jessamine. Rămânem aici până pleacă orchestra.

Trecuse de mult de miezul nopții, și nu rămăseseră decât ei pe ringul de dans. Nu mai dansau, doar se lăgănau încet, epuizați, dar nevrând să se despartă.

În cele din urmă, muzicanții se opriră. Marc le oferi ceva de băut, la fel barmanului și șefului clubului, după care ieșiră.

Prospețimea aerului o făcu pe Jessamine să-și recapete luciditatea. Totuși, când ajunseră în fața casei lui Marc, pe tânăra femeie o cuprinse o nervozitate neașteptată.

– Gata, am cinat și am dansat împreună. Ești mulțumit? întrebă femeia, cu tupeu.

-Nu, răspunse cel întrebat cu o expresie sumbră. Hai să mai bem un ultim pahar.

Jessamine simți că încerca la fel ca ea să întârzie momentul despărțirii, și-l urmă, fără un cuvânt. Odată ajunși, Marc îi oferi un pahar cu whisky.

Ea începu să soarbă alene, sub privirea gânditoare a însoțitorului.

– La ce oră te gândești să pleci la Nyika? întrebă Jessamine, nervoasă.

– Mâine dimineață, devreme.

După o scurtă tăcere, Marc adăugă, ca pentru el însuși:

– N-aș avea curajul să plec fără să… Nu putem să ne despărțim așa…

Cineastul își lăsă jos paharul, se aplecă spre ea, și-i spuse încet:

– Jessamine, am încercat să te las în pace, pentru că asta vroiai. Dar astă-seară nu mai pot, simt că înnebunesc. Hai să uităm promisiunea pe care ți-am făcut-o!

Cuvintele pe care le spunea, intonația glasului său o bulversară pe Jessamine până în adâncul sufletului. Deodată, tentația se trezi în ea, irezistibilă. În definitiv,

n-avea importanță dacă o iubea sau nu; în seara asta, vroia să-i cedeze, fără gânduri ascunse, fără rezerve, cât mai generos posibil.

Călcându-și în picioare orgoliul, Jessamine nu mai ascultă decât de dragostea ei.

– Da, spuse încet întâinzându-i mâinile. Da, Marc.

Îl auzi scoțând o exclamație de uimire.

– Noaptea asta… murmură pentru sine însăși. Doar noaptea asta.

El n-o auzi. Fremătând de dorință, o lipi strâns de el și o sărută, la început încet, apoi cu o ardoare care se transmise imediat și femeii. Atunci, înnebunită, beată de pasiune, răspunse cu același elan săruturilor și mângâierilor. Niciodată nu se mai simțise atât de îndrăzneață, atât de liberă… Sub mâinile experte ale amantului, i se deschidea în față nou un univers în care plutea, fericită…

Când se trezi goală în fața lui, nu mai avu nici o reținere. Abia aștepta să i se ofere celui care-i dezvăluise lumea încântătoare a plăcerii.

– Vino, Marc, vino… îi murmură.

Bărbatul, care o contempla în tăcere, îi ascultă rugămintea. O luă în brațe și o duse în patul lui, nimic nemaiavând importanță în afară de ei înșiși.

Mai târziu, satisfăcută din plin și foarte ușurată, Jessamine era pe punctul să adoarmă, când deodată, o săgeată i se înfipse în inimă. Dar… Marc nu o iubea…

O străbătu un fior.

– Ce s-a întâmplat?

Mâna însoțitorului ei o mângâie cu blândețe. Avea glasul potolit, în fine liniștit.

– Ești minunată, Jessamine… Vreau să vii cu mine la Nyika mâine, și pe urmă…

– Nu, i-o tăie tânăra femeie, închizând ochii. Marc, nu m-ai înțeles. Ți-am oferit noaptea asta, atâta tot. Nu pot să-mi abandonez principiile, nu vreau să trăiesc cu tine.

Urmă o tăcere apăsătoare. Apoi, brusc, bărbatul se repezi la ea, cu ochii măriți de furie.

– Aș putea să te omor! Vrei să pleci, să renunți la fericirea noastră! De ce, Jessamine, de ce?

– Mi-e scârbă de mine, n-ar fi trebuit să am slăbiciunea să-ți cedez… Știu bine că nu mă iubești și n-aș accepta niciodată o legătură fără dragoste. Ceea ce am făcut, este… este degradant!

– Pătezi amintirea nopții ăsteia cu cuvintele tale. Nu vezi și ce-i frumos în gestul nostru? Dacă asta vrei, am să-ți redau libertatea mâine dimineață, dar până atunci, vei fi a mea…

Și se ținu de cuvânt. Abia în zori o lăsă în pace, epuizat de plăcere, cufundându-se într-un somn reparator.

Când femeia se trezi, primul lucru pe care-l văzu fu acela că el nu mai era alături.

În picioare în fața ferestrei, bărbatul admira priveliștea lacului.

– Marc!

Cum nu făcea nici o mișcare, Jessamine se ridică să se ducă la el. Amintirea nopții îi mai înroșea încă obrajii. Nu mai încercase niciodată un astfel de amestec de pasiune și blândețe…

– Marc, îmi pare rău, spuse, cuibărindu-și capul pe umărul lui.

– Și mie, dar ce-a fost a fost, Jessamine, replică bărbatul cu cinism.

– Să mă ajute Dumnezeu, oftă femeia, resemnată.

– Să sperăm, pentru că eu nu pot să fac nimic pentru tine. Am timp să fac un duș, și plec la Nyika.

– Îmi pare rău, repetă Jessamine, dezamăgită.

Când Marc se întoarse spre ea, o cuprinse un sentiment de adâncă vinovăție. Regizorul părea să fie la capătul puterilor, avea cearcăne sub ochi și gura-i era încadrată de două cute obosite.

Brusc, o luă pe tânăra femeie în brațe, și o strânse tare la piept.

– Nu înțeleg nimic, Jessamine. Ești așa de frumoasă, de ce să irosim totul…

Rămaseră câtva timp nemișcați, unul în brațele celuilalt, cuprinși de o imensă disperare. Pe urmă, Marc se eliberă și o fixă cu privirea ca și cum ar fi vrut să rămână cu imaginea ei pe retină.

– A pleca, înseamnă a muri puțin, spuse el, cu un zâmbet trist.

O sărută pe buze și se îndepărtă. Ea ar fi vrut să-l cheme înapoi, dar cuvintele i se opriră în gât.

– Haide, spuse el cu asprime. Nu mai e nimic de adăugat, în afară de mulțumesc pentru o amintire frumoasă!

Hohotul de plâns al Jessaminei fu primit cu un râs dur. Scuturată de hohote, tânăra femeie își adună hainele și se duse spre ușă. Înainte de a ieși, se întoarse.

Marc, în fața ferestrei, nu făcuse nici o mișcare. Pe chipul lui se citea o amărăciune de nespus.

Capitolul 10

Sâmbăta următoare, Jessamine se afla din nou în holul hotelului Mount Soche din Blantyre. „Întoarcerea de la punctul de plecare", își spuse, cu inima strânsă.

Cu o zi înainte, Bennet o adusese aici cu mașina. Își petrecuse noaptea la hotel, și acum nu mai avea decât câteva ore până să ia autobuzul care s-o ducă la aeroportul Chileka.

Cu ironie, tânăra femeie își aduse aminte că venise aici plină de iluzii, convinsă că avea să întâlnească în sfârșit satisfacția și fericirea. Acum, toate speranțele i se spulberaseră. Se trădase singură, nu știuse să reziste, și în fond, nu era mai brează ca maică-sa. Totuși, nu-i părea rău pentru ce făcuse. Cum ar fi putut? Întâlnirea cu Marc fusese perfectă: o clipă furată de la zei.

Jessamine oftă, privind distrată terasa din fața hotelului. Da, acolo se jucase totul. Chiar de la prima privire, înțelesese că Marc Power n-o va lăsa indiferentă. În plus, se temea de puterea pe care el nu ar fi șovăit s-o exercite asupra ei. Poate, pentru că avea o previziune vagă că nu putea să iasă nimic bun…

Cufundată în gândurile ei, Jessamine nu acorda nici o atenție turiștilor care treceau prin hol când, deodată, recunoscu o siluetă care trecea prin fața mesei sale.

– Iris! exclamă, cu un zâmbet pe buze.

Zâmbetul acesta se risipi imediat în fața chipului aspru și închis al actriței.

– Bună ziua, răspunse sec aceasta din urmă.

Jignită de atitudinea ei, Jessamine o privi fără să spună un cuvânt, nevenindu-i să creadă.

– De ce ești așa de surprinsă, Jessamine? începu Iris, cu răceală. Îmi plăcea de tine, te găseam încântătoare. Dar după răul pe care i l-ai făcut lui Marc…

Auzind cuvintele astea, Jessamine râse, deloc veselă, înainte de a exclama:

– Atunci uite ce a făcut el din mine!

Iris o privi atentă, remarcând în sfârșit cearcănele violete care subliniau ochii voalați de amărăciune ai tinerei femei.

– Doamne! exclamă nou-venita așezându-se în fața Jessaminei. Văd că și Marc te-a făcut să suferi. Asta trebuie să-l macine…

– El, să aibă remușcări?

În ciuda eforturilor pe care le făcea, Jessamine nu putea să se stăpânească. Cu dificultate, continuă:

– Remușcările lui nu schimbă nimic. Ce nevoie avea să se aprindă pentru mine?

– Nu și-a dat seama, Jessamine, explică Iris, calmă. Și pe urmă, era prea târziu, mi-a spus-o el.

Pentru Jessamine, cuvintele acestea fură lovitura de grație. Își apăsă buzele cu palmele și murmură, privindu-și fix interlocutoarea:

– Ți-a spus… Ce ți-a povestit?

– Nu mare lucru, răspunse Iris, privind-o cu compasiune. Dar de ce mi-ar fi ascuns adevărul? Suntem prieteni, și el suferă.

– Chiar așa?! exclamă Jessamine cu dispreț în glas.

– Da, chiar așa, o asigură Iris. Se frământă fără încetare, și toată lumea își dă seama că se întâmplă ceva cu el. Noroc că filmările la Nyika n-au durat decât câteva zile! Nici o femeie înaintea ta nu l-a făcut să ajungă așa. S-a despărțit mereu de cuceririle lui fără nici o urmă de regret. Însă tu… E cumplit să-l vezi așa. Jessamine, deci nu-l iubești?

– Ba da, îl iubesc, protestă Jessamine cu voce tremurătoare. El nu mă iubește.

– Totuși, avea de gând să se însoare cu tine!

– Imposibil!

În tulburarea ei, Jessamine aproape țipase. Se stăpâni și continuă, vorbind cu amărăciune:

– De asta am plecat, pentru că nu vroia să se însoare cu mine! M-a făcut să înțeleg clar lucrul ăsta. Nu mă iubește…

– O clipă, interveni Iris. Să examinăm cu calm lucrurile. În primul rând, trebuie să recunoști că Marc este un om care, poate foarte bine să se înșele. Pe urmă, succesul lui este atât de mare, încât nu știe niciodată dacă femeile sunt sincere cu el. Poate a vrut să te supună la probă, și totul a luat o întorsătură proastă.

– Of! Doamne, reacționă Jessamine, deodată foarte palidă.

O copleșea o neliniște teribilă. Dacă ea fusese aceea care judecase greșit?… Dacă ea nu știuse să înțeleagă din vorbele lui mesajul pe care încerca în zadar s-o facă să înțeleagă?…

– Ce ți-a mai spus? întrebă Jessamine, în culmea disperării.

Iris clătină din cap.

– Ei bine, n-a fost foarte clar. Aparent, ai trecut cu succes proba, sau cel puțin asta credea el. Era pe

punctul să-ți ceară să mergi cu el la Nyika și să vă căsătoriți imediat după terminarea filmărilor, când tu i-ai spus că totul s-a terminat.

– Pentru că aveam impresia că nu avea decât o atracție fizică pentru mine. Cu siguranță, ți-ai dat seama. Marc și cu mine eram amanți. Presupun că pentru el, nu era vorba decât de un episod trecător…

Jessamine făcu o pauză ca să-și tragă sufletul, și continuă cu un glas care abia se auzea:

– Dar eram atât de preocupată de problemele mele, încât nu l-am înțeles. L-am acuzat că este un monstru…

– Și el a plecat la Nyika convins că ți-a distrus viața… Acum, trebuie să-l detești !

– Nu, niciodată n-am să-l pot detesta, oftă Jessamine.

– Atunci, îl iubești într-adevăr? Nu ești supărată pe el?

– Nu, bineînțeles că nu! Mie mi-e rușine că l-am judecat greșit. Ar fi trebuit să fiu mai atentă…

– Uite cum se ajunge să te sfâșii în numele iubirii… În orice caz, un lucru e sigur, amândoi sunteți la fel de răspunzători de eșecul ăsta. Acum, ce te gândești să faci?

– Ce-aș putea să fac? întrebă Jessamine, abătută.

Iris clătină din cap, exasperată.

– Întoarce-te acolo și stai de vorbă cu el pe îndelete! Bine, să ne gândim ce trebuie făcut… Trebuie închiriată

o mașină cu șofer, mă ocup eu de asta. Dacă pleci imediat, ajungi diseară la lac. Haide!

– Dar…

Descumpănită, Jessamine ridică ochii spre Iris.

– Cum pot să fiu sigură că mă iubește?

Actrița o privi o clipă, apoi izbucni într-un hohot de râs.

– Prostuțo! Dacă nu țineam atât de mult la fericirea lui Marc, ți-aș fi scos ochii; sunt atât de geloasă… Tu ești aleasa, Jessamine, și poți fi sigură că Marc o să te iubească toată viața, altfel nici nu s-ar gândi să se însoare cu tine. Are nevoie de tine. Pentru prima oară, are nevoie de o femeie alături!

Când Iris termină de vorbit, Jessamine o privi fără să-i vină să creadă. Ar fi vrut atât de mult ca actrița să aibă dreptate… Dacă n-ar fi fost așa, simțea că decepția ar fi ucis-o. Totuși, instinctul o împingea să urmeze sfaturile lui Iris.

Numai să nu fi fost prea târziu! Marc era foarte orgolios, și poate n-ar ierta-o că-l respinsese…

După o oră, Jessamine era gata de plecare. Iris Jensen se ocupase de anularea biletelor de avion și propuse chiar să plătească ea închirierea mașinii. Impresionată de atâta bunăvoință, Jessamine îi mulțumi, cu lacrimi în ochi.

– Nu pot decât să-ți doresc să ai noroc, răspunse Iris, bine dispusă. Ieși în calea lui Marc și convinge-l de dragostea ta. La revedere, Jessamine, și mult noroc!

În clipa următoare, mașina demară în trombă, luând-o pe Jessamine care-i făcea cu mâna semne de bun-rămas prietenei sale.

Datorită șoferului care era un bărbat jovial și care lucrase și în Africa de Sud, tânăra femeie, la început, nu-și dădu seama de trecerea timpului. Vorbise cu el despre amintiri comune din Africa de Sud, răspunzând la întrebările lui despre schimbările care se întâmplaseră acolo. Apoi, încet-încet, femeia se închise în gândurile ei. Din nou, începea să-i fie teamă.

"Doamne, fă-l să mă mai vrea", imploră în sinea ei. Și, cu fața întoarsă către fereastră, se strădui să-și calmeze neliniștea privind defilarea peisajului.

Cu toate ocolișurile și barajele de poliție, mergeau bine, dar se înnoptase deja când ajunseră pe malul lacului. Când ieși din mașină, Jessamine ezită o clipă.

Ușa de la casă era închisă, perdelele trase. Doar o luminiță se vedea în salon. Neștiind ce să facă, tânăra femeie rămase nemișcată pe verandă, cuprinsă de un tremur nervos.

– Vrei să te odihnești un pic? îl întrebă pe șoferul care scotea bagajele din mașină.

– Mulțumesc, dar am o prietenă care lucrează pe aici și am să profit de ocazie ca să mă duc s-o văd, răspunse el zâmbind.

– În cazul ăsta, lasă valizele aici. Mi-ar plăcea să fac o surpriză persoanei care locuiește aici.

– Bineînțeles.

După ce plecă mașina, Jessamine traversă veranda și încercă să deschidă ușa de la intrare. Reuși, fără dificultate. Pe urmă, o închise încet și rămase câteva clipe în vestibul, cu inima palpitând.

După ce se mai liniști, se duse spre salonul unde văzuse luminița și se opri în pragul ușii. Așezat lângă bar, Marc privea cu dezgust paharul pe care-l avea lângă el. Era tras la față și avea o expresie buimacă.

Copleșită de emoție, Jessamine îl chemă, încet:

– Marc…

El tresări și întoarse capul, nevenindu-i să creadă. Jessaminei i se păru chiar că vede o sclipire de bucurie în ochii lui, dar imediat, el se întunecă la față.

– Jessamine! Ce faci aici?

Tânăra femeie căută repede să spună cele mai potrivite cuvinte.

Se apropie de el, conștientă de tulburarea care o stăpânea.

– Ce vrei? o întrebă, neîncrezător.

– Tot ce vrei tu, răspunse simplu încercând să zâmbească. Am venit să-ți spun că… m-am înșelat ultima dată, și că… te iubesc.

– Sunt încântat! exclamă el pe un ton malițios. Cine ți-a spus? Bănuiesc că Iris, ea se amestecă totdeauna în treburile celorlalți.

Surprinsă de răceala lui, Jessamine puse o mână pe brațul lui, dar el se eliberă cu un gest brusc.

– Ți-a mai spus și că aveam de gând să mă însor cu tine, nu-i așa? declară el ironic. De asta ai venit, ca să fii sigură că visele ți se vor împlini!

Jessamine tresări. Așadar, n-o credea sinceră… Orice-ar fi spus acum, ar fi putut să fie folosit împotriva ei. Ei bine, cel puțin să știe ce avea pe inimă!

– Nu ești mai brează ca Matthiew Yates! se avântă bărbatul, cu ochii sclipind de furie. Nu ai încredere în nimeni!

Femeia alergă la ușă, unde se opri să-l privească. Marc era deodată foarte palid, dar era prea târziu, nu mai putea să tacă.

– Crezi că m-aș fi dăruit ție dacă nu te-aș fi iubit cu adevărat? Îmi știai ezitările, știai cât mă chinuia exemplul maică-mi, și cu toate astea, m-ai supus unui test umilitor, ai vrut să vezi din partea mea dovezi de dragoste!

Ți-am dat dovezile astea și, totuși, continui să ai îndoieli! În ce fel mă iubești, dacă tot vrei să-ți aduc dovezi?

– Jessamine… murmură Marc, epuizat.

Însă femeia plecase deja. Străbătu holul alergând, deschise ușa grea și ieși pe verandă, unde era întuneric beznă. Se împiedică în valiza ei și căzu.

– Jessamine, Jessamine, ce s-a-ntâmplat?

Într-o clipă, Marc apăruse lângă ea, cu disperarea întipărită pe față.

Făcând un efort, Jessamine se ridică pe jumătate, cu ochii scăldați în lacrimi.

– Tu mi-ai făcut rău, Marc. Mă doare, din pricina ta… Acum, fie-ți milă și lasă-mă în pace!

Când o luă în brațe, scoase un geamăt de protest, apoi, doborâtă de oboseală și de amărăciune, își sprijini capul de el, scuturată de hohote.

– Nu plânge, te rog, murmură el. Uite, mă așez în genunchi și te implor să te măriți cu mine. Să nu spui nu. Niciodată n-am să te mai umilesc cerându-ți dovezi. Te iubesc atât de mult, draga mea… Cred că te iubesc de la început, mă înnebunea gândul să te știu cu Matthiew. De asta trebuia să-ți știu adevăratele sentimente pe care le ai față de mine.

O strânse în brațe, și tânăra femeie își dădu seama că și el tremura.

– În noaptea în care mi-ai spus că totul s-a terminat, am crezut că-mi pierd mințile… Niciodată n-am suferit atât, niciodată… Am vrut să mă răzbun, însă dimineață, când ne-am despărțit, îmi venea să plâng.

El își înfundă fața în părul tinerei femei, pe urmă continuă cu o voce care abia se auzea:

– Ți-am făcut atâta rău, Jessamine, mă disprețuiesc. Nu sunt obișnuit să iubesc și am vrut să te pedepsesc, să te umilesc. Dar am atâta nevoie de iubirea ta.

Vorbise cu atâta convingere, încât tânăra femeie fu impresionată, și-și înnodă brațele în jurul gâtului său.

– Te iubesc, Marc, poți să fii sigur de asta, îi șopti. E doar greșeala mea. Eram obsedată de exemplul maică-mi, eram orbită de niște principii stupide. Dacă aș fi știut că mă iubești, nu te-aș fi părăsit nicidecum…

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, n-aveai de unde să știi. Ar fi trebuit să-ți mărturisesc sentimentele, însă orgoliul m-a împiedicat s-o fac. Îmi reproșez aroganța și cruzimea. Toată săptămâna asta, m-am gândit tot timpul la tine, m-am întrebat ce avea să se întâmple cu tine după răul pe care ți l-am făcut.

– Și eu m-am gândit mult la tine, Marc… Ar fi trebuit să-mi urmez instinctul încă de la bun început. Te iubesc atât de mult!

– Nu mai mult ca mine, replică el cu tandrețe.

O sărută cu o blândețe infinită.

Îmbrățișarea lor se prelungi mult timp, fiecare gustând fericit clipa aceasta de eternitate. Pe urmă Marc, o luă de mână, spunându-i:

– Nu-i prea confortabil, aici. Crezi că poți să mergi?

– Bineînțeles! Mai mult mi-a fost frică decât să mă doară ceva, îl asigură Jessamine vorbind cu ușurință.

Marc o lipi și mai strâns de el.

– Te iubesc, și am nevoie de tine, Jessamine.

Mâinile îi coborâră pe șoldurile ei.

– Cu tine, devin un alt om…

Tonul pasional al acestei declarații, emoția care transpărea din glasul lui și graba febrilă a mângâierilor lui o bulversară pe Jessamine. Cu vârful degetelor, desenă cu încântare contururile chipului frumos al lui Marc.

– Niciodată nu vom mai fi singuri, nu-i așa, Marc?

– Nu vreau nimic mai mult, draga mea, răspunse cel întrebat, cu o nuanță de ironie. Dar să știi că încă nu mi-ai răspuns dacă vrei să te măriți cu mine.

Auzind aceste cuvinte, chipul femeii înflori.

– Marc, n-ar fi mai bine doar să ne mulțumim să trăim împreună? Niciodată nu mi-aș ierta-o, dacă ai mai avea vreo îndoială despre mine…

El o privi serios câteva clipe, apoi o strânse și mai tare.

– Știu, draga mea. Dar pentru mine, nu se mai pune problema să te pun din nou la încercare… Cred în tine și în dragostea ta. Și chiar vreau să mă însor cu tine.

– Ești sigur?

– Te rog, nu mai râde de mine, Jessamine. Sunt sigur că te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. O să vezi, căsnicia noastră va învinge toate obstacolele pe care ni le va rezerva viitorul.

– Atunci, primesc să mă mărit cu tine, rosti cu gravitate tânăra femeie.

Emoționat, bărbatul se aplecă spre ea și-i puse cu ardoare stăpânire pe buze. Pe urmă declară, radios:

– O să ne căsătorim în Anglia, poate chiar săptămâna viitoare. Pe urmă, o să ne întoarcem în Malawi ca să petrecem luna de miere.

Cu un glas vibrând de bucurie, femeia adăugă:

– Nu-i o noapte magnifică… cea mai frumoasă pe care am trăit-o vreodată?

În loc de răspuns, el o strânse în brațe.

O lume nouă începea pentru ei, și aveau toată viața înainte ca s-o descopere.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detaliștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șase colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, la numărul de telefon: 00393480820307.*

Tipărit la

TIPOGRAFIA ALCRIS

Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1
București
Tel: 021 224 16 98
021 665 45 65